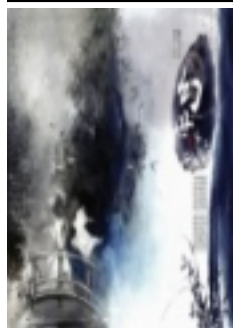

Ảo Thế

Contents

Ảo Thế	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	10
5. Chương 5	14
6. Chương 6	17
7. Chương 7	20
8. Chương 8	24
9. Chương 9	28
10. Chương 10	32
11. Chương 11	37

Ảo Thế

Giới thiệu

Mùa thu. Tháng mười một. Nhà cao vườn sâu, trong một cái sân bốn vách đều là tường cao, một đám đông bộ nhân đang chen chúc

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ao-the>

1. Chương 1

Đỉnh Kiếm các.

Mùa thu. Tháng mười một.

Nhà cao vườn sâu, trong một cái sân bốn vách đều là tường cao, một đám đông bộ nhân đang chen chúc quỳ trên mặt đất.

Bọn họ đã quỳ rất lâu rồi, chỉ để chờ chủ nhân trong phòng gọi vào.

Ai nấy đều đeo trên mặt thần sắc sợ hãi - Bởi lẽ, cả hai người đã vào lúc trước, đều không thấy trở ra.

Vị thiếu chủ ở trong đó, nghe nói mười sáu tuổi đã trở thành Giang Nam đệ nhất kiếm, người kế thừa đời thứ hai của Đỉnh Kiếm các, theo lời truyền ngôn trong giang hồ, là một con quỷ thích máu thành tính. Mỗi đêm trăng tròn hàng tháng, y đều phải tìm ba người vào phòng mình, sau đó, vĩnh viễn không còn nhìn thấy những người đó sống sót đi ra.

Hiện tại đã có hai người tiến vào – Có nghĩa là, còn một phần vận hạn nữa chắc chắn sẽ lâm xuống đầu một người nào đó trong số họ. Vì vậy, sắc mặt của mọi người đều trắng bệch.

Đột nhiên, cánh cửa tưởng như mãi mãi đóng chặt đó bỗng mở ra!

Đám đông thị nữ bọc nhân chờ bên ngoài nhất tề kinh hãi, thu liễm thần sắc mặt mũi, nhìn người bước ra từ trong căn phòng tối om. Hơn một tháng nay, đó là người sống đầu tiên đi ra từ trong phòng của thiếu chủ nhân.

“U Thảo!”

Nhìn người thị nữ trẻ vận y phục xanh nhạt mở cửa bước ra, đám hạ nhân đều bật thốt một tiếng nho nhỏ, ẩn chứa bên trong thanh âm đó, không hiểu là sự nhẹ nhõm, hay là đổ kỵ. Hơn thế nữa, là sợ hãi.

Đối với người duy nhất trong Đỉnh Kiếm các có thể yên ổn ở cạnh thiếu chủ, tất cả hạ nhân đều mang trong lòng một sự kính úy khác thường.

Phảng phất như, lục y thị nữ có thân phận giống họ này, cũng là kẻ giết người giống thiếu chủ của họ.

“Mọi người có thể về rồi. Thiếu chủ mệt rồi, không muốn gặp người thứ ba nữa.”

Cô không bước vào trong sân, chỉ đứng ở dưới hành lang ngoài cửa, miệng mỉm cười khiêm nhường, truyền đạt với những bọc nhân có thân phận giống mình, những con người đang thấp thỏm bất an. Bất gặp sắc mặt như mới trở về từ Quý Môn Quan của họ, cô vẫn chỉ mỉm cười giấu đi lời chúc phúc, lẳng lặng quay vào đóng cửa.

Căn phòng sau cánh cửa một lần nữa bị ngăn cách với thế giới bên ngoài.

Ngăn cách. Bên trong, chỉ có cô và người đó, người mà họ coi là ác quỷ. Không có ai khác. Không có.

Bỗng nhiên, dường như cô nhớ ra điều gì đó, lại đẩy cửa, gọi những bọc nhân đang tản ra tứ phía dừng lại: “Xin chờ một chút, thiếu chủ còn có phân phó!” Sắc mặt những người đó lập tức trắng bệch như vừa nãy, thấy cô đi rồi còn quay lại, một số người đã bắt đầu run lấy bầy.

U Thảo chỉ giữ nụ cười ôn nhu, nói với một bọc nhân đứng đầu: “Từ Phúc, thiếu chủ bảo, trời nóng rồi, thi thể của Lạc Hà thiếu hiệp ghim trên tường bắt đầu nát rữa, mùi rất khó ngửi! Thiếu chủ sai anh kêu vài người đi dọn sạch phòng.”

Cô nói rất tự nhiên, tựa hồ như đánh vỡ một tách trà rồi kêu người đến thu thập mảnh vỡ, thế nhưng, đám hạ nhân bắt đầu rúm ró mặt mày vì sợ hãi, người tên Từ Phúc bị chỉ đích danh lại càng lắp ba lắp bắp, lúc lâu sau mới đáp lời: “Vâng, vâng vâng...thuộc hạ, biết rồi ạ.”

“Ừm, Từ đại ca vất vả rồi.” Lục y nữ tử gật đầu mỉm cười, không mang chút vẻ kiêu ngạo vì mình là thị nữ duy nhất của thiếu chủ.

Từ Phúc như con mèo bị dọa sợ chết khiếp, tức khắc dẫn mọi người thoái lui, ngay cả một lời khách sáo cũng không kịp nói.

Mười ngày sau, một tin tức lan truyền khắp giang hồ.

Giang Bắc đệ nhất nhân: Lạc Hà thiếu hiệp Mạc Trữ, người từng khiêu chiến với Giang Nam đệ nhất kiếm Tạ Thiếu Uyên, đã bị Tạ Thiếu Uyên giết chết tại Đỉnh Kiếm các, từ nay, thiên hạ đệ nhất kiếm chỉ có một: Đỉnh Kiếm các thiếu chủ Tạ Thiếu Uyên!

Xem ra, với võ công và thể lực của hai đời các chủ già trẻ, thể phát triển của Đỉnh Kiếm các đã trở nên sắc bén không thể ngăn cản.

Tiếp đó, người võ lâm còn thăm thì rỉ tai nhau về tử trạng đáng sợ của Mạc Trữ - hẳn bị một kiếm xuyên qua cổ họng.

Thi thể bị ghim cứng trên vách tường, rồi tứ chi lần lượt bị cắt đoạn, vút bừa bãi trên mặt đất. Theo lời kể bí mật của người bộc nhân vào dọn xác, trong căn phòng tối đen đó, máu tươi trát đầy nửa bức tường.

Thiếu chủ Đỉnh Kiếm các, là một kẻ điên võ công tuyệt đỉnh.

Trong võ lâm, tất cả mọi người đều nói vậy.

Kiểm Yêu. Tạ Thiếu Uyên.

“Thiếu chủ.”

Trong phòng là một màn hắc ám, chỉ có ánh trăng mờ mờ hắt vào qua khung cửa sổ. Cô bước đến sau lưng người đang đứng tựa vào cửa sổ.

Khẽ cúi đầu, gọi một tiếng, rồi cô đứng im ở đó.

Người được gọi là “thiếu chủ” không quay đầu, từ lâu nay, người có thể đứng bất động trong vòng một trượng sau lưng y, chỉ còn lại một người này - Những người khác, đều đã bị y ghim lên vách tường rồi.

“Cái thứ dơ bẩn đó đã vút đi rồi chứ?” Người thanh niên tóc đen áo bào trắng với tay gầy một cảnh trúc đứng đưa ngoài cửa sổ.

Ngắm vàng trăng tròn trên bầu trời, y hỏi có chút uể oải, một vị thiếu hiệp kiếm khách lúc sinh tiền đã từng tề danh với mình, vậy mà y lại chán ghét đến mức dùng từ “thứ dơ bẩn đó” để hình dung.

“Vâng ạ.”

“Vút thanh kiếm đó hộ ta luôn, thứ đã thấm qua máu của người chết, cũng là thứ dơ bẩn.”

Tạ Thiếu Uyên sắc mặt lạnh lẽo, có một vẻ cô ngạo và cao khiết dưới ánh trăng, hơn thế nữa là một sự u uất và bệnh thái khó nói thành lời - Rất nhiều lúc, ngay cả U Thảo cũng ẩn ước cảm thấy, thiếu chủ, đích thực là có bệnh.

“Vâng ạ.” Cô lại thưa.

“U Thảo...Người bên ngoài nói thế nào về chuyện lần này? Bảo ta là một tên điên phải không?” Tạ Thiếu Uyên ngắt một cành trúc xanh, tiểu ý mang hơi hướm khinh miệt, cất giọng hỏi.

“...Vâng ạ.” Trầm mặc hồi lâu, nữ tử áo xanh nhạt cuối cùng trả lời.

“Vậy, còn cô? Có lẽ trong lòng cô cũng cho rằng ta là một tên điên, là một con ma giết người như lời truyền ngôn phải không?” Bạch bào thiếu chủ bất chợt bừng lên cơn nộ khí không tên, “Vâng ạ vâng ạ! Cô chỉ biết nói hai chữ này thôi à?”

“Không phải.” U Thảo đáp, “Thiếu chủ đã nói rồi, Lạc Hà thiếu hiệp đó có lý do phải chết...”

“A...Lời của một tên điên nói mà cô cũng tin sao?” Nhìn cô, khóe miệng của Tạ Thiếu Uyên cong lên, thành linh, nhần thần biến lạnh, hỏi: “Năm đó là cô chủ động thỉnh cầu làm thị nữ của ta còn gì? Khi ấy lũ hạ nhân đều bảo rằng ta là kẻ thường giết người hầu bên mình làm trò vui, không phải sao? Tại sao cô không sợ?”

Cành trúc xanh, tựa hữu ý tựa vô ý, nhẹ nhàng điểm vào cổ cô.

“Đó chỉ là tin đồn thôi.”

Cảm thấy tức thở và sát khí đột ngột, khuôn mặt U Thảo hơi tái đi, kiếm khí cường liệt khiến huyết mạch của cô không sao lưu chuyển được lên trên. Thế nhưng cô vẫn mỉm cười, hồi đáp.

“Nhưng giờ thì cô biết đó là sự thật rồi chứ?”

Tạ Thiếu Uyên chợt cười rộ, mái tóc dài đen nhánh tung bay phần phật như có gió thổi qua, đôi mắt sáng lấp lẹ như lưỡi kiếm: “Ta, đích thực, là một tên điên...một tên điên mà thôi! Hôm nay ta giết chưa đủ ba người - thế nào đây?”

Cành trúc xanh trong tay y hơi gia lực, bên dưới da thịt trắng trẻo của U Thảo, huyết quản xanh nhạt hoảng sợ vụn vẹo. Y cười lớn mà hỏi, trong mắt tựa như ánh lên tia sáng điên cuồng bệnh hoạn.

“Không, không...không thể nào.” Hầu như đã không nói nên lời, cô vùng vẫy cất tiếng.

“Thiếu chủ...thiếu chủ muốn làm thế nào, là việc của thiếu chủ...còn muốn làm thị nữ cho thiếu chủ, là, là chuyện...chuyện của riêng U Thảo!”

Sau một lúc trầm mặc cơ hồ vô pháp phát giác, nhìn người thiếu nữ trong bóng tối, Đinh Kiếm các thiếu chủ bất ngờ lại mỉm cười: “Xem ra...cô cũng là một kẻ điên. Một kẻ điên không thiết mạng sống.”

Y hốt nhiên thu tay về, thanh trúc tràn ngập sát khí “vụt” một tiếng, sạt qua cổ U Thảo, xuyên chết con chim anh vũ trên giá, ghim vào bức bình phong bằng gỗ tử đàn!

“Kẻ thứ ba.” Tạ Thiếu Uyên chậm chậm thở ra một hơi, nhắm mắt, lông mày nhíu lại có chút thống khổ.

Y rút từ trong ngực áo ra một lọ sứ nhỏ màu trắng, dốc xuống, lâu sau, chỉ có một viên thuốc đen không tình nguyện lăn ra khỏi lọ, y vội vàng đem nuốt xuống họng. Sát khí tưởng như đã không còn cách nào khống chế rốt cuộc cũng lùi dần khỏi người y.

Rất lâu rất lâu, y bỗng nhấc tay, run rẩy vuốt mái tóc đẹp của người thị nữ, thở dài than: “Cô không sợ...nhưng ta sợ. Không biết chừng, sẽ có một ngày, ta không kìm nổi...sẽ giết cả cô.”

U Thảo thoáng rung mình, ngẩng đầu nhìn y, trong mắt cô là khuôn mặt xanh gầy của y, lúc nào cũng thích nhíu mày, tạo ra một nếp nhăn sâu ở giữa hai chân mày, khiến cả khuôn mặt vương ít sát khí.

Mái tóc cô phất động trong tay y như những gợn sóng, một màn đen tuyền như bóng đêm ngoài cửa sổ. Đinh Kiếm các thiếu chủ cúi thấp đầu, dụi vào những sợi tóc như suối nước đổ, hít lấy hương bạch mai thoang thoảng trong tóc.

2. Chương 2

“Đại ca.” Đột nhiên, có tiếng người gọi khê bên ngoài cửa. Thanh âm của một thiếu niên.

Trong bóng tối, đôi mắt của Tạ Thiếu Uyên chợt sáng lên, như thiểm điện!

U Thảo thấy thân thể y bỗng căng ra, nhãn thần biến đổi vô số lần trong chớp mắt.

“Là nhị công tử Thiếu Khanh.”

Nhận ra thanh âm của đối phương, U Thảo thấp giọng bẩm báo với chủ nhân, nhưng cô không hề có ý định ra mở cửa nghênh tiếp – cô biết rằng, mặc dù là huynh đệ, nhưng hai người từ trước tới giờ đều đối thoại qua cánh cửa.

Nhị công tử Thiếu Khanh là một vị công tử tốt điển hình của hào tộc, cởi mở thân thiết – hoàn toàn không giống với đại công tử Thiếu Uyên lập dị nguy hiểm. Chàng nhận được sự sủng ái của tất cả mọi người, cùng lão các chủ xử lý các sự vụ hàng ngày trong ngoài Đinh Kiếm các. Chàng cũng rất có tiếng tốt trong đám hạ nhân, mỗi lần chàng thay đổi thị nữ, đều có rất đông các tỷ muội tranh nhau xin làm.

Đại công tử...thực sự một điểm cũng không giống là ca ca của nhị công tử!

Thỉnh thoảng khi chuyện trò, các tỷ muội đều nói như vậy, họ cười đùa, liếc nhìn U Thảo trầm mặc bên cạnh bằng ánh mắt thương hại và kính sợ.

Những lúc đó, thanh y thị nữ chỉ trầm mặc.

“Có chuyện gì?”

Đợi cho sắc sáng trong mắt từ từ mờ đi, Tạ Thiếu Uyên mới thốt lên một câu.

“Phụ thân bảo đệ giao cái này cho đại ca.”

Thanh âm bên ngoài vẫn cung cần mà đông đặc, xem ra, thiếu niên này luôn giữ vững niềm tôn kính và ngưỡng mộ với người huynh trưởng truyền kỳ của mình, sau đó, có tiếng loạt soạt khe khẽ, tựa như có thứ gì đó được nhét vào từ dưới khe cửa.

Chờ thiếu chủ gạt đầu, U Thảo mới bước qua đó, nhặt lên một phong thư màu tím ở dưới cửa.

Không cần châm đèn, Tạ Thiếu Uyên chỉ nhờ vào ánh trăng tròn ngoài cửa sổ, mở thư ra đọc, ánh mắt lại biến đổi rất kỳ quái – trong khoảnh khắc đó, U Thảo như nhìn thấy sự tàn khốc của dã thú, một ngọn lửa rực cháy trong mắt y!

“Thiếu chủ?” Ngay cả cô cũng không khỏi giật thót mình, buột hỏi.

Tạ Thiếu Uyên không đáp lời, sau khi đọc xong, song thủ xát lại, trong không khí phùng lên một đốm lửa, mảnh giấy hoa tiên đã hóa thành tro tàn. Sau đó, y hờ hững nói với đệ đệ ngoài cửa: “Về bảo phụ thân, ta biết rồi.”

“Vậy thì, đại ca, đệ cáo lui. Huynh nghỉ ngơi cho khỏe.”

Ngoài cửa, thanh âm của thiếu niên đó, tựa hồ vĩnh viễn chứa đựng sự mừng vui và hạnh phúc.

Nghe các tỷ muội nói, gần đây nhị công tử đã phải lòng một người, chẳng trách cả lời nói cũng thấy nét cười.

Tạ Thiếu Uyên tĩnh lặng đứng trong bóng tối, hồi lâu không động, hốt nhiên, bật lên tiếng cười khê: “Đệ đệ? Đệ đệ!...Ha ha ha ha! U Thảo, từ nhỏ tới lớn, cô biết ta đã gặp nó mấy lần không?”

“Chỉ có hai lần!”

“Đệ đệ ruột của ta, vậy mà ta chỉ gặp nó...hai lần.”

Y cười rất đột ngột, trong căn phòng tối om tĩnh mịch, vọng lại như tiếng u linh.

U Thảo không biết nên nói gì, trước giờ, cô cũng như các hạ nhân khác, đều biết tình trạng kỳ quái giữa những người trong ngôi nhà này, nhưng chưa từng hỏi qua - chỉ biết rằng, xưa nay, lão gia luôn chia tách đại công tử và nhị công tử ra nuôi dưỡng, hầu như không cho hai huynh đệ có cơ hội gặp mặt. Mà đại công tử hình như từ nhỏ đã không được khỏe, thường xuyên phải uống thuốc, có lẽ vì vậy mà lâu dần, ngay đến tính cách cũng biến thành cô tịch.

Không chỉ người ngoài, có lúc, thậm chí cả cô, cũng cảm thấy thiếu các chủ...có lẽ đúng là hơi điên khùng.

Rất lâu rất lâu, cô mới hỏi dè: “Thiếu chủ...lại phải đi xa sao?”

Cô biết, sau mỗi lần nhận được phong thư màu tím, thiếu chủ sẽ biến mất khỏi Đỉnh Kiếm các một khoảng thời gian.

Tiếp đó, sau khi thiếu chủ trở về căn phòng tối tăm này không lâu, trên giang hồ sẽ truyền ra một tin tức kinh người, một võ lâm đại hào nào đó bỏ mạng, hoặc một môn phái nào đó trong một đêm bị diệt môn.

Thi thể của những đại hiệp danh chấn một phương đó, đều bị thủ phạm dùng một thủ pháp cực kỳ tàn nhẫn, ghim lên tấm biển ngoài đại môn.

Kiểm sắc sáng như tuyết, thi thể đung đưa, phẳng phất như người hạ thủ đang cười nhạo mọi thứ trên thế gian.

Đó là hành động của một kẻ điên.

Kiểm Yêu công tử. Tạ Thiếu Uyên.

Đỉnh Kiếm các thiếu chủ không hồi đáp, bỗng nhiên cất tiếng hỏi như từ xa xôi vọng lại: “Nghe nói...Thiếu Khanh đang gặp gỡ với một nữ tử ở bên ngoài, phải không?” Không chờ U Thảo trả lời, y lại bật cười kỳ

dị, quay người đi vào nội đường, phân phó: “Đi chuẩn bị nước nóng, ta muốn tắm. Rồi chuẩn bị cho ta một thanh hảo kiếm, một lô Long Diên Hương.”

“Vâng ạ.”

Vẫn là thái độ cung kính ôn hoà, thanh y thị nữ hồi đáp.

“...” Ngang qua trung đường, vốn phải đi thẳng vào trong, Tạ Thiếu Uyên chợt dừng chân, xoay người bước đến trước mặt U Thảo, đứng lại. Đầu ngón tay tụ lực, “phụt” một tiếng, cách không thấp ngọn nến trên bàn.

Có chút chần chừ, y giơ tay nâng khuôn mặt của người thị nữ, ngắm nhìn, không thốt một lời.

Hồi lâu, y nhú mày, hỏi: “Nghe nói cô là cô nhi?”

U Thảo sực ngẩng đầu, nhãn thần hốt nhiên trở nên dị thường, nhưng thoát cái, cô lại cúi đầu, nhẹ nhàng hồi đáp: “Vâng ạ...U Thảo từ nhỏ phụ mẫu đều qua đời. Nhưng còn một tỷ tỷ...Tiếc là, bảy năm trước đã bị bệnh chết rồi.”

“Vậy à...ở đây chờ ta.” Không hiểu sao, lần đầu tiên, thiếu chủ bất ngờ hỏi về thân thế của cô. Trầm ngâm chốc lát, y nói: “Nếu mười ngày sau ta chưa trở về...cô hãy đi tìm Dư tổng quản, bảo ông ấy an bài cho cô một công việc mới. Sau đó...”

Y ngừng lại, tiện tay khẩy một cái, thư quyền khí cụ trên bàn rơi bịch xuống đất.

“Dem những đồ mà ta đã dùng qua, đốt hết đi. Không được để tay của những kẻ đó làm dơ bẩn...”

Khuôn mặt vẫn toát lên vẻ cao khiết cô độc, vừa nói, y vừa không ngừng nhú mày, nếp nhăn ở giữa hai chân mày đậm lại như dao khắc.

Khuôn mặt U Thảo không ngăn nổi sắc tái, run giọng hỏi: “Thiếu chủ...cả ngài, cũng nói câu như vậy sao? Chẳng lẽ, người lần này lão gia muốn ngài đi giết, còn lợi hại hơn thiếu chủ?”

“Y? Ha ha!...Phiên thủ vi vân phúc thủ vũ, thiên hạ anh hùng y đệ nhất...”

Tạ Thiếu Uyên quay người đi vào trong nội đường sâu hút, tiếng ngâm dài dứt đoạn lúc rõ lúc không.

Nghe thấy câu thơ này, U Thảo thoáng rung mình, đột nhiên cảm thấy hoảng hốt, trước mắt mờ ảo.

Phiên vân phúc thủ vũ...Vô lâm minh chủ Phương Thiên Lam.

Không ngờ, lão các chủ, lão các chủ muốn thiếu chủ đi giết...vô lâm minh chủ Phương Thiên Lam!

—————1Tử Hàm: phong thư tím.

3. Chương 3

Mùi thơm ngào ngạt của Long Diên Hương tỏa khắp căn phòng âm ám, U Thảo đứng hầu sau bức bình phong, nghe tiếng nước thỉnh thoảng lại vang lên trong bồn tắm bằng gỗ trầm hương.

Thiếu chủ là người mắc bệnh sạch sẽ...mỗi lần trước khi giết người, tắm rửa và hương thơm, tuyệt không thể thiếu.

Lần này, y tắm rất lâu.

Phải chăng, điều này biểu thị, người phải giết lần này, cực khó hạ thủ?

“U Thảo.”

Trong lúc cô xuất thần ngẩng vàng trăng tròn dần chìm xuống phía tây bên ngoài cửa sổ, bỗng nghe thấy tiếng nước “rào rào”, dường như thiếu chủ đã tắm xong, đang đứng dậy từ trong bồn nước, gọi cô.

Cô vội vàng vòng qua bức bình phong, giăng bộ đồ ngủ, choàng lên người y từ sau lưng.

Rất kỳ quái, tuy vừa tắm trong nước nóng, nhưng da thịt thiếu chủ vẫn ẩm ướt mà băng lãnh.

Như thường lệ, khoác trường sam bằng lụa trắng lên thân y, nhờ những tia nguyệt quang hiem hơi rọi vào, U Thảo theo ý thức vuốt phẳng chỗ áo nhả trên vai y.

Tay cô bỗng khựng lại, vết thương đó...cô lại động phải vết thương đó!

Nhớ lại hai năm trước khi vừa mới đến phục thị thiếu chủ, lần đầu tiên cô vô ý chạm vào vết thương kỳ quái trên vai trái y, còn chưa minh bạch chuyện gì, kiếm của thiếu chủ đã rạch phá lớp da ở vết hầu cô!

Lần đó, y cơ hồ đã giết cô.

Lần này, cô hơi sơ suất, nhưng lại nghe thấy thiếu chủ hốt nhiên thở dài, sau đó, trường y bằng lụa trắng vừa khoác lên thân chậm chậm tuột xuống, y nhấc tay vòng ra sau vai, xoa vết thương kỳ quái đó.

U Thảo phút chốc sững sờ!

Lần này, cô đã nhìn rõ! Vết thương đó...không chỉ có một.

Dưới bả vai trái phải, mỗi bên có một miệng vết thương màu đen to khoảng một đốt ngón tay, bên trong đó, mặc dù vừa dùng khăn tắm chà rửa qua, nhưng vẫn có dịch thể màu đen hôi thối, rỉ ra từng chút một! Sâu trong vết thương, có thể lơ mơ trông thấy xương trắng ghê rợn.

“Thiếu chủ!” Cô không nén nổi buột miệng kinh hô, phục thị thiếu chủ gần hai năm, thân là thị nữ cạnh bên, thế mà cô không hề hay biết chủ nhân có vết thương như vậy!

Vết thương thối rửa nhơ bẩn xấu xí đó, không tưởng nổi có thể xuất hiện trên mình con người yêu sự thanh khiết đến cực đoan này.

Cô rút khăn tay, định lau vết thương trên vai y thì nhìn thấy, thiếu chủ bắt chéo hai tay vòng ra sau vai, ngón tay che vết thương, mái tóc đen ướt đầm rối tung, lòa xòa trên da thịt trắng toát.

Trong đêm khuya tịch mịch, Tạ Thiếu Uyên cứ đứng quay lưng lại với cô như vậy, toàn thân bắt đầu hơi run rẩy.

U Thảo không biết nói gì, chỉ thấy trong bóng tối, đại công tử vốn luôn quý dị kiệt ngạo tựa như phát điên, hốt nhiên quay tay lại, dùng ngón tay hung bạo kéo xé hai vết thương trên vai!

“A! A a!!...” Đột nhiên, thanh âm như dã thú thụ thương, tuyệt vọng thoát ra từ cổ họng người đó. Tựa như điên cuồng tự hủy hoại cơ thể mình, y bỗng nhoài ra với lấy thanh danh kiếm đặt trên bàn dài:

Băng Tuyết Thiết.

“Thiếu chủ! Thiếu chủ?” U Thảo kinh hoàng thất thố, không kịp nghĩ gì, nhào lên, tay không nắm chặt lấy Băng Tuyết Thiết một nửa đã rời bao! Ánh trắng mờ mờ chiếu vào từ ngoài cửa sổ làm ánh lên khuôn mặt gần như méo mó của người trước mắt cô.

Ánh mắt y ngẩng lên nhìn cô, đã không còn là của “người” nữa rồi!

Mỗi lần, khi thiếu chủ hiện lên ánh mắt này, tất sẽ có người, bị ghim chết trên vách tường của căn phòng này. Nhất định, sẽ có người chết.

Cô bắt đầu co rút người lại theo bản năng, từng bước lùi về phía ngoài cửa.

“Ặc!” Đột nhiên, cô chỉ cảm thấy toàn thân nhẹ bẫng, vết hầu đau dữ dội, ngay đến nửa tiếng hét kinh hãi cũng không kịp phát ra, cổ cô đã bị người bóp chặt! Những ngón tay trắng toát từ từ xiết thít lại, cô nghẹt thở há to miệng để hô hấp.

Tỷ tỷ! Tỷ tỷ!...

Sâu trong trái tim, cô không kìm nổi tiếng la hét tuyệt vọng, thần trí dần dần mơ hồ.

“Con đang làm cái gì đấy? Uyên nhi?”

Hốt nhiên, đang ra sức giãy giụa, cô nghe thấy thanh âm của một người khác ở cửa phòng, sau đó, phảng phất như bị sét đánh, bàn tay tóm cô thoảng chốc vô lực.

Lão các chủ...lão các chủ tới rồi.

Đã hôn mê nửa chừng, trong lòng cô thở hắt ra một hơi như được cởi bỏ gánh nặng.

“Ta, ta...” Y quỳ gập gối xuống mặt đất, trong thanh âm còn kèm theo dã tính còn sót lại và sự cực lực tranh đấu, rồi, thanh âm cơ hồ điên cuồng đó, bỗng bị bóp méo một cách kỳ dị - đầu óc cô sau một lúc lâu hỗn loạn, mới bừng tỉnh, đó, đó không ngờ là...

Tiếng khóc nức nở!

Thiếu chủ? Thiếu chủ!

Tiềm thức mách bảo rằng, cô muốn đến cạnh y, nhưng, thân thể cô không thể động đậy.

Hai năm nay, cô chưa từng bao giờ tưởng tượng qua, con người sắc lạnh kiệt ngạo bên cạnh mình, có lúc quỳ trên mặt đất khóc ròng.

Từ lâu nay, cô thậm chí còn cho rằng, trừ chém giết và trầm mặc, không còn điều gì khác phát sinh trên thân người này.

“Đừng như vậy...Uyên nhi. Con phải biết, không còn cách nào khác...”

Trong cơn tĩnh lặng, thanh âm của lão các chủ truyền lại, đượm chút bi thương. Đột nhiên, thanh âm thồn thức kia mất đi sự khổng chế, tiếng khóc thống thiết gần như điên cuồng.

“Tại sao?...Tại sao lúc đó không để con chết đi?!”

“Cha và mẹ cũng là người mà! Uyên nhi...Chẳng lẽ con, muốn cha tự tay giết con của mình sao?”

Lão các chủ thường ngày hỷ nộ khó đoán, vậy mà giờ đây thanh âm của ông trở nên nghẹn ngào. Ông thở dài, nói: “Đừng lo, Uyên nhi - thầy y đã nói rồi, một khi thuốc đã ngấm vào xương, nếu con không ngừng việc uống ‘Phân Tâm đan’, con vẫn có thể sống tiếp.”

“Tuy con sinh ra đã mắc quái bệnh, nhưng làm theo phương pháp này, con có thể sống còn lâu hơn người bình thường nữa...”

“... Con sắp phát điên rồi!”

Đột nhiên, thiếu chủ quỳ trên mặt đất gào lên khản tiếng.

“Con hận trắng sáng! Mỗi lần trăng tròn, máu trong người con như muốn cháy lên vậy!”

“Thứ thuốc đó buộc con không giết người không được! Không giết không được!”

Sau mái tóc dài tán loạn, mục quang của y sáng lấp lánh như quỷ dữ. Đỉnh Kiếm các thiếu chủ hốt nhiên lại như điên cuồng, dùng ngón tay móc vào hai vết thương trên vai – “Thuốc gì? Thuốc gì ở trong này?”

Máu màu đỏ đen, thuận theo ngón tay trắng toát của y tí tách chảy xuống.

U Thảo vừa mới thở ra được một hơi hòa hoãn, đã bị tình cảnh trước mặt dọa cho điếng người.

“Đừng làm vậy, đừng làm vậy...Không uống thuốc con sẽ chết đó!” Lão các chủ như gập hấn người xuống, an ủi con trai mình, “Những kẻ đó chẳng qua chỉ là hạ nhân, như lũ heo ngựa mà thôi, giết vài đứa thì có gì ghê gớm chứ?”

U Thảo đỡ người – Lão các chủ thường ngày uy nghiêm từ ái, ánh mắt lúc này chẳng khác nào ác ma!

“Cha, cha! Đại ca thế nào rồi? Lại phát bệnh sao?”

Dường như bị tiếng gào thét vừa nãy của thiếu chủ làm kinh động, ngoài cửa bỗng có tiếng râm ran của đám hạ nhân. Thanh âm nồn nóng của nhị thiếu gia Thiếu Khanh vang lên: “Con có thể vào không?”

“Không được! Ta đã bảo con không được vào phòng của anh con! Mau tránh ra cho ta! Đừng có đến gần!”

Ngược hẳn với lúc thường, với ngữ khí nghiêm khắc, lão các chủ bất ngờ quát mắng đứa con út mà mình vốn sủng ái phi thường.

Ông đưa tay ra sau vuốt mái tóc đen dài của nhi tử, tay kia lôi từ trong ngực áo ra một lọ thuốc, dốc ra một ít bột đỏ, rắc lên hai miệng vết thương trên vai Thiếu Uyên. Sau đó, ông lấy một viên thuốc đen nhét vào miệng nhi tử mình.

Phảng phất có một lực lượng thần kỳ, khiến thiếu chủ đang ở ranh giới điên cuồng, hốt nhiên từ từ bình tĩnh trở lại.

“Uyên nhi, nếu con đã không muốn giết lũ hạ nhân đó, vậy lần này hãy đi giết Phương Thiên Lam...Người như hần, đích thực là một trong số ít các đối thủ trên thế gian đáng để đấu với con trai ta!”

“Phương Thiên Lam? Phiên vân phúc vũ thủ?...Ha, ha...rất tốt, con sẽ dùng kiếm ghim chết hần lên tấm biển ‘Thiên hạ đệ nhất’ trước cửa nhà hần!”

Giống như vô số lần trước đây, không hỏi vì sao, thiếu chủ dần bình tĩnh trở lại, kéo tấm bạch y nhuốm máu qua bả vai, che đi hai vết thương đáng sợ, lạnh lùng mỉm cười.

Nụ cười lãnh khốc như một kẻ điên.

Sự tĩnh lặng cuối cùng đã về lại trong căn phòng.

“Bệnh của Uyên nhi ngày càng nặng...Chỉ sợ có một ngày, nó sẽ lực thân bất nhận.” Miệng lẩm bẩm nói, nhìn con trai chìm vào giấc ngủ mê dưới tác dụng của sức thuốc, lão các chủ dời mắt sang phía U Thảo vẫn còn kinh hãi ngơ ngẩn, nghiêm khắc dặn dò: “Đêm nay ngươi không nghe thấy gì, không nhìn thấy gì - biết chưa?”

“...Vâng ạ. Tiểu tỳ không nhìn thấy gì cả.”

Vẫn cúi thấp đầu, dịu dàng, cô ngoan ngoãn hồi đáp.

“Chăm sóc đại thiếu gia cho tốt...Nhớ lấy kết cục của chị người đấy!” Đang đẩy cửa chuẩn bị đi ra, lão các chủ chợt quay đầu, nói một câu đầy thâm ý.

Cô đang nhắc gối mềm, định luồn xuống dưới gáy thiếu chủ đã say ngủ, nghe thấy câu nói đó, tay run lên, chiếc gối rơi phịch xuống. Sắc mặt cô trắng bệch như người chết.

“Cha, đại ca huynh ấy...” Ngoài cửa, ngay khi vừa nhìn thấy phụ thân đi ra, nhị thiếu gia Thiếu Khanh lo lắng hỏi.

“Không sao...sau này con không được qua đây nữa! Biết chưa? Không được vào cái sân này!” Thanh âm vô cùng nghiêm khắc.

Thanh âm của Thiếu Khanh vương nổi thắc mắc lẫn uỷ khuất: “Tại sao? Đại ca rõ ràng có bệnh!”

“Vì đại ca con và con không phải những người giống nhau! Chớ có chọc vào nó, biết chưa?!”

Thanh âm xa dần.

U Thảo không nói gì, chỉ chậm chậm cúi người xuống, cầm chiếc chăn màu tím hoa cà, nhẹ nhàng đắp lên thân người đang ngủ mê mệt.

Không biết vì sao, bỗng nhiên, nước mắt cô trào ra, lặc xuống khuôn mặt y.

—1Ba ngân: vết thương.

4. Chương 4

Đồng nội chớm xuân.

Ngoài thành, dòng người du xuân không ngớt qua lại, thanh niên trai gái ăn mặc đẹp đẽ, tay áo núa gió xuân. Nhìn khắp nơi, đâu cũng thấy quang cảnh phồn hoa tươi đẹp.

Trên đường ruộng, một nam tử bạch y tóc dài, dáng vẻ cô độc đi đến. Sau lưng y, một thiếu nữ áo xanh nhạt lặng lẽ, gần như chạy bước nhỏ, bám theo cước bộ nhanh như gió của y, trong tay cô ôm một bao vải dài.

Hạnh hoa nở rộ trên đồng, một trận gió thổi qua, vô số cánh hoa rụng xuống như mưa. Bạch y nam tử dừng chân, ngắm hoa rơi, dường như nhớ đến điều gì đó, lông mày nhíu lại, nếp nhăn giữa hai chân mày sâu như dao khắc.

“Thiếu chủ, lão gia và họ đang chờ ở đằng kia.”

Thấy y xuất thần, lục y thị nữ sau lưng nhẹ giọng đề tỉnh.

Y ném ánh mắt vào trường đình, trong đó, vài vị nguyên lão của Đỉnh Kiếm các, đang thiết yến tiễn hành – không biết có phải hữu ý không, tất cả những người đến tiễn, đều vận một thân bạch y.

Mũ áo tựa tuyết phủ khắp các chỗ ngồi.

“...” Cả người thị nữ cũng cảm thấy hơi mất tự nhiên, đang dợm nói gì đó, bỗng nhiên bên tai vọng lại tiếng hát:

”Xuân nhật du, hạnh hoa xuy mãn đầu.

Mạch thượng thủy gia niên thiếu? Túc phong lưu!

Thiếp nghĩ tương thân giá dư, nhất sinh hưu.

Túng sử bị vô tình khí ...

Bất năng tu!” 1

(”Hoa hạnh xuân bay rợp rợp đầu

Tra trẻ phong lưu bước bước mau

Ước nguyện chung thân bên chàng ấy

Dẫu tình có nhạt cũng không sầu!”)

Giọng ca thanh thoát, hát lên một cách tự nhiên, chẳng chút e thẹn giả tạo, không riêng gì lục y thị nữ, đến cả bạch y nam tử, đang ngắm nhìn những cánh hoa rơi trên không trung, cũng bất giác nhìn về nơi vọng ra tiếng hát.

Trên chiếc giá đu, một nhóm thiếu nữ du xuân đang cười vui đùa nghịch, nữ tử ở giữa mặc váy dài bạch điệp xuyên hoa màu anh đào, có vẻ là một người giỏi chơi đu. Miệng vẫn hát ca, nàng dùng ít lực, chọn đúng thời điểm, chân nhún xuống mặt đất, dây đu ngày một lên cao, uyển chuyển như bay lượn.

“Hay quá! A Tú, đẩy mạnh nữa đi!”

Trong tiếng hò reo khen ngợi, bỗng nghe thấy một thanh âm quen thuộc, nhiệt tình xen lẫn vài phần rụt rè, nhìn ra, chỉ thấy dưới trường đình, Thiếu Khanh từ này đã không còn để ý đến sự có mặt của phụ thân cạnh bên, cao giọng gọi hướng về phía này, rất phấn khích.

Trước sự cổ vũ của mọi người, nữ tử trên giá đu hé miệng mỉm cười, váy áo như gió, tung bay mỗi lúc một cao, như một dải cầu vồng.

“Cô xem, nha đầu A Tú hôm nay bị ám đầu hay sao ấy?” Trong đám đông, có tỷ muội cười trêu.

“Không thấy nhị thiếu gia của Tà gia đang ở đây à...” Vài người khúc khích đáp lời.

Lúc này, chỉ thấy giá đu đã bay lên gần như song song với mặt đất, sà thẳng vào những bụi đào bụi liễu đối diện.

Trong khoảnh khắc, thiếu nữ trên giá đu hơi cúi đầu về phía trước, hàm răng nhỏ xinh cắn lấy một cành bích đào rợp hoa, giật đứt khỏi một ngọn cây nở tung như hoa lửa.

“A Tú lợi hại quá!” Đám đông đứng dưới giá đu vỗ tay cười lớn, thiếu nữ trên giá đu mắt đẹp long lánh, tủm tỉm cười nhìn Tạ gia nhị công tử trong trường đình, không đu nữa mà buông tay, vén một lọn tóc xòa dài ra sau tai, cành bích đào ngậm trong miệng thả xuống tay, tươi cười với Thiếu Khanh, giương cao tay ném cành hoa đào về phía chàng.

Thấy mọi người đồng cười rộ, mặt Thiếu Khanh lúc trắng lúc đỏ, sung sướng lẫn phấp phỏng ngó phụ thân ngồi bên bất động thanh sắc, cuối cùng không đành được lòng mình, nhảy ra, nhặt lấy cành hoa đào.

Nam tử bạch y tóc dài đứng trên đường, theo dõi hồi lâu, trong đôi mắt sâu không thấy đáy bỗng lóe lên tia sáng xa xăm yếu ớt.

Y không quay đầu, hỏi: “U Thảo, đây là - người mà Thiếu Khanh phải lòng?”

Câu hỏi đột ngột này khiến U Thảo không khỏi ngớ người, rồi liếc nhìn thiếu chủ với vẻ kỳ quái, kinh ngạc trước sự quý dị và tàn nhẫn lại hiện lên trong mắt y, nhẹ nhàng trả lời: “Vâng ạ. A Tú...là con gái của Nguyễn Hoa Tượng, người quản lý vườn trong Đình Kiếm các...”

“Một con hạ nhân mà thôi...” Có chút khinh miệt, Thiếu Uyên hốt nhiên nhướn mày cười gằn, “Lũ hạ nhân dơ bẩn đó - lại dám cười như vậy sao...”

U Thảo thấy y nhấc tay, như vô ý mà hữu ý, động vào vết thương sau vai, trong mắt, là sự u uất nặng nề.

Cô bất giác thót tim: “Thiếu chủ, tôi cầu xin ngài, xin đừng làm A Tú ...”

Cô chưa nói trọn câu, đã cảm thấy bên tai có gió vù qua, thiếu chủ đã không còn ở chỗ cũ.

“A á á!” Tiếng kinh hô vang vọng trong đám nữ nhân.

Giá đu vừa mới thông xuống đã lại được đẩy lên cao, thanh niên bạch y tóc dài hốt nhiên như từ trên trời bay tới, cướp lấy giá đu, một tay nắm dây, một tay ôm quanh eo A Tú, cũng không thấy y dùng lực ra sao, giá đu êm ái hạ xuống từ độ cao hai trượng như phi tiên.

Thiếu nữ vận y phục màu anh đào, nhất thời sợ đến mức mặt mày trắng bệch.

“Đại ca, huynh ...” Thiếu Uyên vừa cuống vừa giận, hoàn toàn quên bằng hôm nay là ngày tiễn hành, chực xông đến, nhưng lão các chủ này giờ bất động thanh sắc đã cản lại: “Uyên nhi, con làm thế này là sao?”

Nhìn đại nhi tử vốn quái dị kiệt ngạo của mình, các chủ Đình Kiếm các hỏi với giọng bất lực.

“Con muốn cô gái này!...Con chán ở một mình rồi. Con muốn một người mới, người sống, đến bồi tiếp con. Được chứ?”

Nhân thần của Thiếu Uyên rất bình tĩnh, rất lãnh đạm, không biết y đã làm gì, nữ tử kia ánh mắt tóe lên niềm phần hân và uỷ khuất, mặc dù không ngừng nỗ lực vùng vẫy, nhưng không sao động dậy được. Y kiệt ngạo nhìn phụ thân, nhìn đệ đệ, nhìn tất cả các nguyên lão.

Thiếu Khanh gần như muốn gào lên: “Đại ca! Huynh điên à? A Tú, A Tú là...là người của đệ!”

Người thiếu niên này, bị bức phải nói ra lời thâm kín trước mặt mọi người, nhất thời cả khuôn mặt đỏ bừng. Nhìn vị huynh trưởng mà mình từ nhỏ đã tôn trọng ngưỡng mộ, nhưng chưa từng gần gũi, đôi mắt sáng trong của chàng ánh lên sự phần hân thấu xương và thất vọng vô bờ.

“Người?...” Nhìn khuôn mặt sung mãn sức sống của Thiếu Khanh, đại công tử Thiếu Uyên chột cười khẩy lạnh lùng, “Từ nhỏ, người đã có được nhiều hơn ta bao nhiêu thứ? Lấy đi của người một nữ nhân, thì đã đáng gì? Phụ thân, người có đáp ứng không?”

Y nhìn phụ thân, mắt sắc như châm, lông mày hơi nhíu lại.

“Không phải là cướp dâu, vi phụ cũng không thể nói là được...” Sắc mặt của lão các chủ cũng rất khó coi, nộ khí ngưng tụ tại chân mày, thế nhưng, vượt ra khỏi ý liệu, ông vẫn không nổi trận lôi đình, kiên nhẫn phân tích.

Thiếu Uyên lạnh nhạt buông một câu: “Một đứa con gái hạ nhân...chẳng phải cũng như nô tài của Tạ gia hay sao.” Lão các chủ không nói gì, nhìn đại nhi tử sắp đi xa của mình, cùng người thị nữ sắc diện tái mét, ôm kiếm đứng sau lưng y, mục quang ông không ngừng biến ảo.

“Tạ Thiếu Uyên! Huynh, huynh điên thật rồi!”

Hành động vô thức, Thiếu Khanh xông vọt lên, muốn kéo người yêu khỏi tay huynh trưởng, nhưng, còn chưa tiếp cận thân y được ba thước, Thiếu Uyên đã phát tay lên, ống tay áo bằng lụa trắng đập khê vào cổ tay đệ đệ, trong sát na phát ra tiếng xương cổ tay gãy giòn tan – không hề lưu tình, với đệ đệ ruột của mình cũng hạ thủ không lưu tình!

Kiểm Yêu, quả nhiên là Kiếm Yêu - một kẻ điên thực sự!

“Thiếu chủ!” Vài vị nguyên lão trong đình không bằng quan được nữa, lủ lượt vỗ kiếm phi lên!

“Thôi vậy...” Lão các chủ rút cuộc cũng động thủ, nhị nhi tử đã rút kiếm bị lôi về. Đối mặt với nụ cười lạnh vẫn treo trên miệng đại nhi tử, ông từ tốn nói – “Hôm nay con phải đi xa, khi nào con quay về, ta sẽ làm chủ cho con, hỏi cưới Nguyễn cô nương làm vợ, được không?” Mục quang của ông, dù nhìn nhị tử của mình, nhưng vẫn sâu sắc khó dò.

“Cha! Cha! Sao cha có thể làm vậy được?” Không tin nổi vào tai mình, Thiếu Khanh thẳng thốt, cơ hồ vô pháp tưởng tượng, phụ thân luôn sủng ái mình hết mực, thế mà lại đưa ra một quyết định bất cận nhân tình như vậy.

Trong phút chốc, tay của đại công tử Thiếu Uyên luồn qua, xốc dựng A Tú đã gần như mềm rũ, ngẩng nhìn khuôn mặt mới đây hãy còn rạng rỡ của nàng, giờ đây bị màu trắng bệch xâm chiếm, khóe môi y cong lên, thanh âm càng thêm lạnh giá – “Ai nói con muốn cưới hỏi chính thức? Cô ta cũng xứng sao? Con chẳng qua thiếu một thị thiếp mà thôi!”

Hốt nhiên, y cười sảng sặc, vỗ tay, tiếng vỗ tay ngân vang phá vỡ bầu không khí im lặng. Trước cái nhìn trừng trừng của mọi người, đại công tử Tạ gia dang rộng tay áo, trường ca khởi vũ:

”Khí ngã khứ giả tạc

Nhật chi nhật bất khả lưu

Loạn ngã tâm giả kim

Nhật chi nhật đa phiên ưu!

Trường phong vạn lý tổng thu nhận,

Đối thử khả dĩ hàm cao lâu.

Bồng Lai văn chương Kiến An cốt

Trung gian Tiểu Tạ hựu thanh phát

Câu hoài dật hưng tráng tư phi

Dục thượng thanh thiên lãm minh nguyệt

Trừu đao đoạn thủy thủy canh lưu

Cử bôi kiêu sầu sầu canh sầu

Nhân sinh tại thế bất xứng ý

Minh triều tán phát lộ thiên chu! 2

(”Bỏ ta đi xa

Hôm qua chẳng giữ chẳng thể lưu
Làm rối lòng ta
Hôm nay sao lắm nỗi phiền ưu!
Gió tiễn nhận thu bay muôn dặm
Biệt ly say ngất chốn cao lâu
Kiến An cốt khí Bồng Lai ý
Tài thơ Tiểu Tạ dễ tìm đâu
Thi hứng dâng cao khoe tráng chí
Hái trăng kia vào tay ta mau
Rút đao chém nước, nước trôi mãi
Nâng chén tiêu sầu, càng thêm sầu
Kiếp sống buồn tênh lòng phai nhạt
Xoa tóc rong thuyền ta phiêu du!”)

Trường bào cười gió tung bay, hứng lấy hạnh hoa đầy trời múa loạn, rải trên không trung. Thân hình Tạ Thiếu Uyên như lãnh hạc vượt qua ao lạnh, mềm dẻo lả lướt, lẻ loi cao khiết. Tiếng hát trong trẻo lạnh lạnh, phảng phất như ngân hà thiên lưu, không khởi nguồn, không điểm cuối.

Vung tay hát áo, vừa ca vừa cười, chân đã xuống đường, rời đi.

“Điên rồi...Xem ra điên thật rồi...”

Đột nhiên, mọi người đều nghe thấy lão các chủ lắc bả một mình, ánh mắt ông nhìn nhi tử mình, vừa thương xót, lại vừa bất lực: “Khanh nhi, đừng trách cha - Bệnh tình hiện giờ của đại ca con, không còn ngõ nghich được nữa rồi...”

Mọi người hít một hơi khí lạnh, ngay cả Thiếu Khanh vốn phừng phừng phần nộ, cũng đột nhiên minh bạch điều gì đó, không nói thêm lời nào, chỉ nhìn đại công tử múa hát đi xa dần, thở dài.

Tất cả đều minh bạch ...

Hóa ra truyền ngôn là sự thực, đại công tử Tạ gia, đích thực điên rồi.

“Thiếu chủ! Thiếu chủ!”

Trong khi tất cả đều đang còn ngây người, bỗng nhiên nghe thấy thanh âm của lục y thị nữ vang lên trong gió: “Kiếm của ngài!”

Cô nâng vạt áo, chạy đi, đập lên những cánh hạnh hoa trải đầy mặt đất.

Tạ Thiếu Uyên xoay mình, nhìn cô, rồi, chìa tay, nhắc lấy thanh trường kiếm bọc kín trong tay cô, nhìn sắc mặt trắng bệch của cô, hốt nhiên y mỉm cười, với tay ngắt một nhành hạnh hoa bên đường, cài lên tóc cô.

“Về phòng đi, chờ ta quay về. Mười ngày sau ta không về, thì đốt đồ của ta đi...”

“Chỉ tiếc thanh Bạng Tuyết Thiết, cho cô vậy...Sau đó đổi một công việc khác đi.”

“Về sau cô không cần ở lý trong căn phòng tối tắm đó nữa rồi.”

” ... Mau đi cầu Bồ Tát đi, cầu nguyện cho ta đừng quay về! Ha ha, ha ha!”

Y cười lớn, huyết một tiếng, rút kiếm ra múa. Kiếm quang hoành không, một trời hoa bay diễm lệ trở nên ảm đạm thất sắc.

Trong một vùng sắc hồng bay liệng hỗn loạn, y ca vang phóng túng nhảy múa, trời cao thông thoáng, cỏ non um tùm, người đi tiễn mũ áo tựa tuyết, Đỉnh Kiếm các thiếu chủ tiếng ca phiêu đảng vờn xa, dội lên tận mây xanh:

”Ngã thị thanh đô sơn thủy lang.

Thiên giáo lãng mạn sơ cuồng

Tằng phê cấp lộ chi phong sắc,

Luy tẩu lưu vân tá nguyệt chương

Thi vạn thủ, tửu thiên thương.

Kỷ tăng trước nhân khán hầu vương?

Ngọc lâu kim khuyết dung quy khứ

Thả tháp mai hoa túy Lạc Dương!” 3

(”Ta ở Thanh Đô miền núi sông

Trời sinh lãng mạn tính cuồng ngông

Hô mưa, gọi gió ta ban lệnh

Mệt, tẩu “Lưu vân tá nguyệt” chương

Vui vạ bài thơ, ngàn chung rượu

Chẳng buồn để mắt bậc hầu, vương

Lầu ngọc gác vàng lười ngó tới

Bận trồng hoa mai say Lạc Dương!”)

1“Tư Đế Hương” của Vi Trang2“Trên lầu Tạ Thiếu ở Tuyên Châu tiễn biệt quan
hiệu thư Thúc Vân” của Lý Bạch3“Chá cô thiên” của Chu Đôn Nho

5. Chương 5

Lạc Dương.

Dầu sao, nơi đây cũng không sánh được với Giang Nam, mặc dù có một khoảng rừng đào, nhưng vẫn chưa ra hoa.

Vậy mà, lại có những cánh hồng rực rỡ lả lướt theo làn gió.

Trong cơn mưa màu hồng, Tạ Thiếu Uyên loạng choạng gượng mình đứng dậy, ho khục khặc vài tiếng, lạnh lùng cười nhạt: “Kỳ thực...cũng chỉ có vậy thôi.” Vừa mở miệng nói, y đã phun ra một bùm máu tươi, nhuộm đỏ y phục trắng tinh, hòa vào trong gió.

Y xách kiếm đứng lặng tựa yêu ma.

Đỉnh Kiếm các thiếu chủ sắc diện trắng toát như tuyết, tóc dài rối tung, một thân bạch y bị rách phá nhiều chỗ, một đạo kiếm thương từ ngực phải vắt thẳng ra sau vai, máu tươi thấm đẫm cổ áo. Đường như trận kịch chiến vừa rồi đã khiến y như ngọn đèn cạn dầu ...

Nhưng, dù chỉ đứng như vậy, toàn thân y vẫn bốc lên sát khí lẫm lẫm như quỷ thần, đến cả những cánh hoa bay cũng không sao rơi vào trong phạm vi ba thước quanh thân y!

Y không động, chỉ nhìn chăm chăm trung niên nhân vận tử y đối diện.

Phương Thiên Lam.

Hiệu xưng thiên hạ anh hùng đệ nhất, vô lâm minh chủ: Phương Thiên Lam.

Phương Thiên Lam cũng bất động, tuy nhiên trên thân ông không có vết thương - Mới đây, Tạ Thiếu Uyên đã đâm ra bảy mươi hai kiếm, nhưng không chém rách được một vùng da thịt nào trên mình đối phương.

“Kiếm...Yêu?” Ông bất ngờ cất tiếng, gượng cười, “Nghe nói, đại công tử Tạ gia, là một...”

“...kẻ điên, phải không?”

Ông cười càng nồng hơn, hốt nhiên, một ngụm máu to, phun ra từ trong miệng!

“Ta, ta chẳng ngờ lại bại, bại trong...trong tay một kẻ điên.”

Trong chớp mắt, phảng phất như có một quả bom trong người ông bỗng nổ tung, tử y Phương Thiên Lam, từng tắc cơ thịt, đều cuộn trào máu tươi!

“...Thiên La khí kình! Không thể nào, không thể nào! Người, người mới hơn hai mươi tuổi đầu, không thể luyện thành...”

Vô lâm minh chủ một thân máu tươi đầm đìa, cả đời đã trải qua vô số trận ác chiến, trước khi lâm tử đã đánh mất phong phạm vẫn luôn gìn giữ, kinh ngạc khôn nguôi.

Tạ Thiếu Uyên cười lớn, kiếm lại được rút ra, hàn quang sáng như tuyết trên thân kiếm phản chiếu khuôn mặt xanh gầy của y, cười dứt, y nhú mày, thở dài – “Đáng tiếc, lại mất thêm một thanh hảo kiếm...chỉ để cắm vào yết hầu loại người này.”

Tựa như có chút khoe khoang, y bỗng lật tay vẫy lên vạn đóa kiếm hoa, tức thì lưu quang phi vũ trên thiên không, như những vì sao rơi rụng, lạc xuống mái tóc đen như mực cùng bạch y tươi tắn của y.

Đắm mình trong màn kiếm quang, y cao giọng ngân nga ...

“Mịch La 1 thủy, phiên tận Sở ca thanh. Ngã tự liên quân ngã tự hận, khước thị vô lệ phú chiêu hồn. Mạc vong khước quy trình!” (“Sông Mịch La, tiếng hát bay tận nước Sở. Ta thương vua ta, ta oán giận, nhưng không còn nước mắt mà chiêu hồn. Chớ quên lấy đường về!”)

Chọc kiếm vào yết hầu vô lâm minh chủ, y bỗng cất lời ca đưa ma đối thủ.

Đúng thời khắc đó, phảng phất như nhìn thấy thứ gì, con mắt của Phương Thiên Lam hốt nhiên bùng sáng, thần sắc hoảng hốt rung động, bật thốt: “Ta biết rồi! Thì ra người là được ... ”

Mới nói được nửa chừng, kiếm đã lút vào yết hầu, rồi, ngừng lại trong sát na, chờ ông nói ra nốt từ cuối:

“nhân!”

Sau đó, thanh kiếm lại tiếp tục gia lực, xọc thẳng không chút lưu tình, xuyên thấu qua yết hầu một đời kiêu hùng, “kịch” một tiếng, ông đã bị ghim chặt lên tấm biển “Thiên hạ đệ nhất” ngoài đại môn!

Thật kỳ quái, trước khi chết, ánh mắt của Phương Thiên Lam, chứa vạn phần kinh hoàng lẫn bất cam.

Thi thể của đối thủ lửng lơ treo trên không, đứng bên dưới thi thể Phương Thiên Lam, Tạ Thiếu Uyên sắc mặt xám tro.

Nhìn biểu tình sau cùng đông cứng trên khuôn mặt người chết, thuận theo mục quang của cái xác, ngón tay y run run lần ra sau vai ...

Bên dưới lớp áo rách bươm, là hai vết thương sâu tận xương, vết thương từ nhỏ đã có, tanh hôi, ứa ra thứ nước đặc như độc dịch – cơn ác mộng hằng đêm của y.

...- “Thì ra, người là được nhân!”

” Thì ra...ta là được nhân?”

Y bất giác lặp lại một lần, hốt nhiên cười sặc sụa như phát điên.

Ba ngày sau, Lạc Dương chấn động.

Hiệu xưng thiên hạ đệ nhất anh hùng, đại hiệp Phương Thiên Lam, bị người ta dùng một thủ pháp tàn khốc, ghim chết trên môn bài.

Kẻ động thủ, nghe nói là đại công tử của Tạ gia, Tạ Thiếu Uyên.

Kiểm Yêu.

Nhất định là kẻ điên, mới đi làm chuyện như vậy, tất cả đều có chung một nhận định.

Nhưng, không một ai để ý, khi đưa tang Phương Thiên Lam, đồng thời còn có linh cữu của vị đại phu nổi danh nhất Lạc Dương thành - Mặc Thập Nhất...

Nghe nói, vì ông ta không chữa được bệnhột thanh niên bạch y, nên bị sát tử đường trường.

Người nhà của đại phu cho biết, người đó là một kẻ điên...

Căn bệnh y đòi chữa, vốn dĩ không có cách nào chữa khỏi.

Ngoài Lạc Dương thành, trên cổ đạo, gió bụi đầy trời.

Thanh niên bạch y tóc dài, chân bước, miệng cuồng ca, nhảy múa, mọi người trên đường nhìn theo, vạ phần ngỡ ngàng ...

“Người nhìn kia, một tên điên!”

“Đúng là điên rồi! Sao người nhà lại thả cho hắn chạy loạn ra ngoài thế nhỉ?”

Y cười lớn, cuồng ca.

“Công tử, cậu thế này chẳng phải là làm khó tôi sao? Tôi đã nói rồi, cậu từ nhỏ đã bị hạ huyết độc, thành một đực nhân rồi, làm sao còn có thể chữa khỏi được? Ài...Thật không ngờ, trên đời vẫn còn người chế tạo đực nhân!”

“Công tử vẫn không tin à? Thiên tư tập võ và khả năng chữa bệnh của đực nhân đều hơn xa người thường – như công tử đây, tuy mới hơn hai mươi tuổi đầu, nhưng có lẽ đã là cao thủ hiếm có trên giang hồ, phải không? Công tử tưởng rằng đó là do mình có thiên phú dị thường ư?”

“Công tử biến sắc rồi kìa...Tôi nói không sai chứ? Hỏi thêm một câu nữa, có phải mỗi lần đến đêm trăng tròn, công tử cảm thấy rất khó chịu, máu trong cơ thể như sôi lên sùng sục? Những lúc đó không giết người không được, đứng không nào?”

“Đó chính là huyết độc...đó chính là huyết độc! Huyết độc, không thuốc nào giải được!”

“Công tử, cậu từ lâu đã là một đực nhân, từ nhỏ đã vậy rồi! Thế mà cậu không hay biết gì sao?”

Thanh âm của đại phu tắc nghẹn, sau đó, ”phụt’ một tiếng, máu nóng bắn tung tóe.

Rất lâu sau, có giọng nói ào ào truyền lại, như tự hỏi: “Cha...tại sao? Tại sao...tại sao!”

Y bỗng nhiên ngửa cổ cười rộ, tiếng cười xuyên mây vỡ đá, kinh động trong ngoài. Khi người nhà thân y hấp tấp chạy đến, trong phòng chỉ còn lại một mình Mặc Thập Nhất ... bị một chiếc bút Hồ Châu bằng ngà voi, ghim chết trên giá thuốc.

Người thanh niên đến cầu y, sớm đã không biết đi về hướng nào. Mọi người chỉ biết đưa mắt nhìn nhau, hốt nhiên, có người nói khẽ: “Nghe kìa!”

”Khí ngã khứ giả, tạc nhật chi nhật khả bất lưu.

Loạn ngã tâm giả, kim nhật chi nhật đa phiên ưu!

.....”

Loáng thoáng, có tiếng hát trong trẻo, từ phương xa vọng lại.

—1Mịch La: sông ở phía nam nước Sở thời Chiến Quốc, nơi Khuất Nguyên trầm mình vì can gián mà Sở Hoài Vương không nghe, thấy rõ họa nhà Tần sắp xâm lăng nước Sở.

6. Chương 6

Bên ngoài, tiếng người huyên náo, chen lấn, la hét: “Cháy rồi! Cháy rồi!”

Chỉ có cô, chỉ có cô đứng trong đó, đứng trong căn phòng tối rùng rợn ánh lửa, nhìn ngọn lửa dữ dần dần thiêu đốt bốn bức tường, cô mỉm cười, vô thanh, bất động.

Trong tay, cô cầm một lưỡi dao sắc bén vô song: Băng Tuyết Thiết.

“Trong đó có người không? Mau ra đi! Phòng sắp sụp rồi!”

Cô nghe thấy tiếng kêu gọi lo lắng của những người dập lửa bên ngoài, rồi, cô hé cười.

Đã mười một ngày rồi...

Thiếu chủ, sẽ không quay lại nữa.

“Mười ngày sau, nếu ta chưa trở về, cô hãy đi tìm Dư tổng quản, bảo ông ấy an bài cho cô một công việc mới. Sau đó... đem những đồ mà ta đã dùng qua, đốt hết đi. Không được để tay của những kẻ đó làm dơ bẩn...”

Vậy thì, cứ đốt hết đi...thiếu chủ.

Khi nhìn thấy ngọn lửa liếm vào vạt áo xanh của mình, cô bỗng mỉm cười...

Kỳ thực, thế này là tốt nhất rồi...Nếu không, đôi khi cô cũng không dám tưởng tượng, sau này sẽ ra sao.

Băng Tuyết Thiết nhẹ gõ lên chiếc đàn cổ bị cháy trên bàn dài, thanh y nữ tử nở nụ cười xa xăm, thấp giọng hát:

”Tạ gia đình viện tàn canh lập,

Yến túc điều lương, nguyệt độ ngân tường.

Bất biện hoa tùng na biện hương?

Thử tình dĩ tự thành truy ức,

Linh lạc uyên ương, vũ hiết vi lương.

Thập nhất niên tiền mộng nhất trường.”

(Đình viện Tạ gia đứng tàn sương

Yến mỗi nghỉ chân đậu mé tường

Bóng đỏ trắng soi tường dát bạc

Khóm hoa nào lặng tỏa mùi hương

Chữ tình thuở ấy nên hồi ức

Uyên ương lẻ cánh, mưa lạnh vương

Mười một năm dài nay đã dứt

Cơn mộng tan theo nỗi đoạn trường.)

“Cha, hình như U Thảo còn ở trong!” Ngoài cửa, nhị thiếu gia Uyên Khanh chợt kêu lên, dù sao cũng là người tập võ, người thường không thể so sánh, chàng hẳn ước nghe thấy có tiếng ca khê của nữ tử trong biển lửa.

Chàng muốn xông vào, nhưng bị phụ thân giữ tay cản: “Không có ai, bên trong không có ai! Biết chưa?”

“Nhưng...” Thiếu Khanh không phục, ngẩng đầu, bắt gặp ánh mắt không thể phản kháng của phụ thân, sự lảng lệ đó, hung tợn đó gần như là độc ác! Chàng bỗng nhiên cảm thấy trái tim lạnh buốt, không dám nói gì thêm.

“Căn phòng bắt tường này, cháy rồi thì thôi...” Xua xua tay, ngăn đám hạ nhân đang nỗ lực dập tắt đám cháy, chủ nhân Đỉnh Kiếm các khí định thần nhàn dãn dò, ánh mắt xót thương và bất lực: “Thiếu Uyên điên mất rồi, tự tiện đi giết Phương đại hiệp, còn giết Lạc Dương thân y Mặc Nhất Tâm nữa... Ôi, hài tử này, tại sao lại phải hứng chịu căn bệnh như vậy chứ?”

Nhắc đến đại nhi tử của mình, các chủ lắc đầu, không biết phải làm sao.

“Cha, đại ca, đại ca thật sự...điên rồi ư?” Thiếu Khanh không dám tin hỏi.

Phụ thân nhìn đứa con thứ, lạnh nhạt hỏi ngược lại: “Ngay cả A Tú nó cũng muốn vô lễ cưỡng chiếm, con còn cho rằng đại ca con không điên sao? ... Chẳng lẽ con muốn ta thừa nhận, những lời ta nói với Thiếu Uyên lúc đó hữu hiệu, hả?”

Thiếu Khanh sắc mặt thoát trắng thoát đỏ, cuối cùng, cúi đầu, không nói gì: “Có lẽ...có lẽ vậy, đại ca, điên rồi.”

“Rắc rắc rắc!”

Trong đám lửa dữ, trụ nhà chính rốt cuộc đã bị thiêu gãy, cả tầng ập xuống, mái hiên lợp đôi tức khắc thấp đi một đoạn.

“Nhìn kìa, nhìn kìa! Phi tiên, phi tiên!”

Đột nhiên, đám hạ nhân dấy lên hỗn loạn, lúc này, tất cả mọi người đều nhìn thấy trên bầu trời có bạch quang xẹt qua như tia chớp, phẳng phất như bị một bàn tay vô hình gạt đẩy, những nơi bóng trắng đi qua, ngọn lửa đua nhau dạt sang hai bên!

Chúng nhân chưa kịp nhìn kỹ, thân bạch y đó đã biến mất trong biển lửa hừng hực.

“Cha...đại ca! Đại ca về phải không?”

Nhìn thấy cảnh tượng phi thường đó, Thiếu Khanh run giọng hỏi, ngữ khí không biết là mừng hay lo.

Sắc mặt Tà lão gia đột nhiên trở nên cực kỳ ngưng trọng, không rời mắt khỏi đám lửa như lâm phải đại địch.

Ông liền phân phó tâm phúc xung quanh: “Mau truyền bốn vị trưởng lão và hai vị hộ pháp của Đỉnh Kiếm các! Nói với họ - thời khắc cuối cùng đến rồi, hành động theo kế hoạch!”

Mười một năm như giấc mộng...

Từ khi tỷ tỷ mất, cô đã cảm thấy cuộc sống là một giấc mộng...trong đêm, một giấc mộng mãi mãi không thể tỉnh dậy.

Xung quanh cô, vĩnh viễn chỉ có thi thể, máu tanh, và tử vong...

Duy nhất chân thực, là nam tử trẻ tuổi quỷ dị như yêu ma đó. Sau khi đã quen nhìn sự vật trong bóng tối, hằng đêm, cô quan sát y làm những việc không tên.

Nhìn y cười lớn, giết người, ghim thi thể lên vách tường...

Nhìn y ngâm thơ dưới ánh trăng, ca vang, nhảy múa...

Cứ như thế, riết rồi đến người có lá gan nhỏ như cô cũng coi tử vong như vô vật.

Nhiều khi, cô còn cảm thấy, con người này cũng là hư ảo...–

Đêm đó, khi trông thấy y quỳ trên mặt đất khóc ròng, lần đầu tiên, cô có cảm giác y chân thực.

Là con người, còn sống, có máu thịt.

Rồi, cô biết thiếu chủ không điên. Y biết mình đang làm gì, nhưng không dừng lại được mà thôi...

Bao năm nay, ở bên hẩn suốt, nội tâm của cô cũng dần mất tự chủ, bị bóng tối hấp dẫn rồi chẳng?

Vậy đây, cô không thích nhìn thấy trời sáng.

Tuy mắt không thấy y, nhưng biết là y đang ở một chỗ nào đó trong bóng tối, vì vậy, cô yên tâm.

Dù ở trong đêm tối, cô vẫn có thể nhìn thấy tỷ tỷ mười ba tuổi của mình đứng trong góc phòng, nhìn cô bi ai mà không giúp gì được, khuôn mặt méo mó, đầu cúi thấp... như một đóa hoa trắng nhỏ hé nụ trong lặng im.

Tỷ tỷ...tỷ tỷ...muội sẽ không quên đâu. Y bây giờ, sẽ không thể giết người được nữa...

Thế này, là kết cục tốt nhất rồi chứ?

Ngẩn ngơ ngẩn đầu, khi thấy những mảng gỗ to bốc cháy rợp trời, cô thở dài trong lòng một lượt, mắt khép lại.

“Cô định làm gì đây?!”

Đột nhiên, cô nhìn thấy lửa nóng trên đỉnh đầu tản ra, tựa như khói lửa lủ lượt rải xuống bên người, cô còn chưa minh bạch chuyện gì, chỉ cảm thấy thân thể nhẹ bẫng, đến khi hồi thần, cúi đầu đã thấy căn phòng cháy nằm dưới chân mình.

Tiếng gió vù vù bên tai, người cô đã bay bổng giữa không trung.

Là mơ sao? Là ảo mộng sao?

“Ai bảo cô tự thiêu? Đúng là điên!”

Thanh âm trước giờ chỉ nghe thấy trong đêm tối, giờ đây vang sát bên tai sao mà chân thực đến vậy, pha lẫn lẫn ý và ảo não, sau đó, thân thể cô bỗng nhiên trầm xuống, rơi nhanh như bay. Cô theo ý thức vươn tay, ôm cứng người bên hông.

“Thiếu chủ? Đúng là người sao? Thiếu chủ!”

Bản thân cô cũng không ngờ rằng, thanh âm của cô, có thể chan chứa niềm vui nhường ấy. Con người này, lần đầu tiên, chân chân thực thực, gần trong gang tấc, tuyệt không phải chỉ là chiếc bóng và thanh âm trong đêm.

Giọng nói còn chưa dứt, cô đã bị y ôm ngang người, đáp xuống một cái sân khác cách đám cháy mười mấy trượng.

Đám bộc nhân ồ lên kinh ngạc, nhìn hai người từ trên trời giáng xuống tưởng như yêu quái.

“Ta về rồi...” Y cúi đầu, nhìn cô, nói.

Nửa tháng không gặp, sắc mặt thiếu chủ càng thêm tái xanh, y trầm mặc, chăm chú nhìn người thị nữ duy nhất của mình, sâu trong đôi mắt là nét ảm đạm và điên cuồng gần như ngoài tầm kiểm soát, phảng phất như một con dã thú nghiêng răng nhìn nhện con thống khổ.

Soi vào đôi mắt y, U Thảo cảm thấy trong đó ẩn tàng một thanh kiếm đúc bằng hàn băng. Cô bắt giác gục đầu, nhưng Thiếu Uyên đã lấy tay nâng cằm cô lên. Khi tay y tiếp xúc với da thịt cô, cô không khỏi rùng mình, lần đầu tiên cô chú ý đến lớp da trắng toát như ngọc chắc của y.

Mí mắt cô cụp xuống, mặc cho y ngưng thị trên khuôn mặt mình, hốt nhiên, cô nghe thấy y hỏi: “Cô, đang chờ ta à?”

U Thảo gạt đầu, ngẫm nghĩ, bỗng lại lắc đầu: “Tôi...muốn đi tìm thiếu chủ.”

Muốn đi tìm y...do đó, cô mới ở trong biển lửa.

“Đúng là điên rồi.” Y gật, nhưng sâu trong mắt lại ánh lên tia sáng khác thường, chợt y cười khẽ, “Xem ra, đúng là do phúc thị ta quá lâu rồi...”

Bỗng thấy hơi nóng mặt, cô nghĩ chắc tại trận cháy vừa rồi. Ngược lên nhìn y, hốt nhiên, mục quang quét qua, cô lại nhìn thấy trong ngọn lửa rực cháy đằng kia, có một cô bé mặc bạch y, lẳng lẽ cười với cô, như một đóa hoa trắng nở trong góc phòng u ám...

Tỷ tỷ.

Nỗi bi thương không tên như lưỡi đao ngoan độc cắt xuống, cô thụt lùi một bước như điện giật tránh khỏi gần

7. Chương 7

Tạ Thiếu Uyên không còn nhìn cô, phảng phất như tâm trí y đã dời sang nơi khác, tia sáng trong mắt y ngày một thịnh!

“Cô hãy ly khai Đỉnh Kiếm các... ta đi tìm Tạ Thanh Vân tính sổ!”

Không hiểu vì sao, y bỗng gọi tên húy của phụ thân, thanh âm hung ác, chẳng khác nào dã thú.

U Thảo thất kinh, vẻ mặt phức tạp nhìn y.

“Thiếu chủ, ngài...”

Cô run giọng hỏi, nhưng, lời hãy còn vương, Tạ Thiếu Uyên đã biến mất khỏi chỗ cũ.

“Bệnh của Uyên nhi ngày càng nghiêm trọng...Chỉ sợ có một ngày, nó sẽ lục thân bất nhận.”

Nhớ cách đây một tháng, lão các chủ đã từng lo lắng than thở trước mặt mọi người. Khi thấy thi thể ghê rợn không nở nhìn của Lạc Hà thiếu hiệp Mạc Trữ được khiêng ra khỏi phòng thiếu chủ, tất cả mọi người đều nặng nề gật đầu.

Kiểm Yêu...kiếm pháp và tính khí của thiếu chủ như yêu ma nhập thân, khiến mọi người đều sởn tóc gáy.

Hôm nay, nhìn ánh mắt y khi nhắc đến phụ thân, U Thảo ý thức được – cái ngày đó, e là cuối cùng đã tới rồi.

Lại sẽ có người chết.

Một khi y phát cuồng, nhất định sẽ có người chết!

“Tại sao?”

“Tại sao phải hạ độc tôi?!”

Y nhìn xoáy vào phụ thân, người được vây quanh bảo vệ bởi các trưởng lão Đỉnh Kiếm các, hỏi.

“Độc? Độc ở đâu ra chứ...hài tử đáng thương, con bệnh rồi, phải uống thuốc thôi.”

Nhất gia chi chủ của Tạ gia ngồi trên bậc cao, cúi nhìn nhi tử của mình, nhãn thần ôn hòa mà vô vọng.

Đại công tử của Tạ gia, thiếu chủ Đỉnh Kiếm các, hốt nhiên cười phá lên, lắc đầu mãnh liệt: “Không, đó không phải thuốc! Đó là huyết độc! Ông muốn biến tôi thành đực nhân! Tại sao? Tại sao?”

Lão các chủ nhìn nhi tử, rồi quay đầu nhìn sang các hộ pháp và trưởng lão cạnh bên, thở hắt ra một hơi:

“Uyên nhi, bệnh của con đúng là nặng lắm rồi...Lần này con ra ngoài đã làm những gì? Tự con có biết không?”

“Cha chỉ muốn con đến Lạc Dương bái phỏng Phương đại hiệp, con lại giết ông ấy!”

“Con đã làm những gì vậy chứ!”

Tạ Thanh Vân thở dài, lắc đầu, nhìn đại nhi tử xách kiếm đứng một bên, sau cùng từ ái nói: “Bất quá, cha biết, không thể trách con...- Con vốn dĩ có bệnh, tại cha không tốt, không nên để con đi xa.”

“Rõ ràng là ông bảo tôi giết Phương Thiên Lam...!”

Phần nô cực độ, y rống to, đột nhiên như điên cuồng, Băng Tuyết Thiết trong tay vung ra một vòng cung lừng lừng.

Tất cả các trưởng lão lập tức vây lên, chặn đứng y.

“Đại ca.” Nhị đệ đứng bên phụ thân không kìm nổi thốt lên một tiếng, nhìn y với ánh mắt thương xót.

“Con xem con kia...lại bắt đầu hồ đồ rồi.” Tạ Thanh Vân mục quang hiện từ võ về khuôn mặt nhi tử: “Cố gắng khống chế tình cảm của con đi, yên tâm, cha sẽ tiếp tục chữa khỏi bệnh cho con.”

“Tôi không có bệnh!” Thanh niên bạch y cầm kiếm, nghiêm giọng hét lớn. Sắc mặt y hung ác như yêu ma.

Dù cho có, cũng là vì con người trước mặt! Chính phụ thân, từ khi y còn nhỏ đến giờ, đã bức ép y, khiến y bị thần kinh.

Dược nhân! Là kẻ đã khiến y sống không bằng chết!

“Ở đây còn một ít thuốc.” Phụ thân không để ý tới y, mỉm cười, móc từ trong ngực áo ra một viên thuốc màu đen, đưa qua cho y: “Uống nó đi, uống rồi con sẽ ổn thôi...”

“Không cần!” Y gào lên như dã thú, mục quang dữ tợn trừng trừng nhìn phụ thân,

“Đại ca...đừng buông thả nữa. Phụ thân muốn tốt cho huynh mà.” Nhị đệ Thiếu Khanh xuất ngôn khuyên ngăn.

Tạ Thiếu Uyên không cất tiếng, nhìn người đệ đệ trẻ trung anh tuấn của mình, ánh mắt tàn khốc ánh lên một tia châm biếm.

Thiếu Khanh bắt đầu bị mục quang của đại ca nhìn đến rợn người, hoài nghi hỏi: “Đại ca?”

Rốt cuộc, y đã mất đi sự khống chế, giữa mặt cười điên cuồng... Đệ đệ mười chín tuổi, khỏe mạnh, được sủng ái, nó thì biết cái gì? Nó biết cái thá gì! Nó hưởng thụ mọi thứ mà chỉ trưởng tử mới được hưởng, còn mọi nỗi thống khổ, mồ hôi và máu tanh, lại chỉ mình y phải gánh chịu! Đáng chết!

Không sao đè nén được cơn kích động, y hốt nhiên nhảy lên, một kiếm đâm vào yết hầu Thiếu Khanh - tưởng tượng ra cảnh máu tươi từ đó phọt ra. Tựa hồ như đã có chuẩn bị từ trước, Cầm Kiếm hai vị đại hộ pháp xuất chiêu, vừa khéo phong tỏa đường tiến của y.

Thế nhưng, kiếm khí lừng lập ở mũi kiếm, vẫn rạch phá khuôn mặt Thiếu Khanh.

Thiếu Khanh kinh hoàng giật bắn mình khỏi ghế, vội vã thoái lui ba bước dài. Chàng sợ hãi nhìn đại ca, không biết làm thế nào.

“Hết cách rồi...Thiếu Uyên điên rồi.”

Từng từ từng câu, phụ thân ngồi trên đài cao, hạ lệnh quyết đoán: “Bắt nó lại, bằng không nó lại gây họa.”

“Ta căn bản không điên! Không hề!”

Y cười ngạo nghễ, khinh khỉnh nhìn đám nhân vật vai vế trong võ lâm, Băng Tuyết Thiết trong tay chớp động, hàn quang điểm điểm...-

“Các người nhìn đi! Đây là cái gì! Đây chính là huyết độc mà lão đã trồng vào người ta! Các người nhìn đi!”

Trong tiếng cuồng tiếu, y xé rách mảng áo trắng trên vai, phía dưới bả vai, rành rành hai vết thương thối rửa. Y gập cổ tay, một kiếm gạt qua bả vai.

Máu túa ra như suối, phần thịt thối nát bị vệt đi, nhưng, trên đầu xương trắng hếu ghê rợn, màu đen đỏ vẫn ngoan cố bám trụ.

“Mau cản nó lại! Uyên nhi điên rồi, muốn tự hủy mình!”

Tạ Thanh Uyên chợt biến sắc ra lệnh, hai đại hộ pháp, bốn vị trưởng lão, liền bao vây đại công tử.

“Ta không điên! Không hề!”

Y cười rõ, huy kiếm, ngân quang lưu chuyển hóa thành sao bay rơi trời. Thân hình y như quỷ mị.

“Thiếu chủ, mau bình tĩnh lại đi!” Mọi người xung quanh cuống quýt khuyên ngăn.

“Đại ca, dừng tay đi! Huynh điên rồi sao?” Thanh âm của nhị đệ yếu ớt vô lực.

“Uyên nhi, chớ có phát điên nữa!” Thanh âm của phụ thân, lạnh nhạt mà nghiêm khắc, trước sau như một.

“Ta không phát điên! Không hề!” Y vẫn cười không ngớt, vẩy kiếm múa lượn, chẳng chút lưu tình, chọc vào yết hầu từng người, từng người một.

Trong khoảnh khắc, bốn đại trưởng lão đã lần lượt ngã xuống.

“Yêu kiếm! Yêu kiếm!” Trong đám bọc nhân vây quan, hốt nhiên có người thét lên kinh sợ.

“Thiếu chủ...” Y nghe thấy trong đám đông, có tiếng kinh hô khe khẽ, nhưng, giờ phút này y không thể chú ý đến nó.

Mùi vị của máu...tuyệt thật.

Nhân thần y sáng như thiểm điện, lưỡi liếm máu dây trên thân kiếm, tay nâng lên, mũi kiếm chỉ vào yết hầu phụ thân, cười lạnh:

“Tại sao? Tại sao phải biến ta thành được nhân? Trả lời ta!”

Tạ Thanh Vân vẫn bất động thanh sắc, mỉm cười hiền từ mà bất lực, nhưng, chỉ những ai tinh tế, mới nhìn thấy khóe môi ông khẽ lay động, tựa hồ nói một câu không thành tiếng.

Khoảnh khắc đó, người đang đứng thẳng tắp, Tạ Thiếu Uyên chợt như bị sét đánh, toàn thân rung động, ngẩng đầu, tròn mắt cơ hồ rỉ máu!

“Tạ Thanh Vân! Ta không thể không giết ngươi!”

Nhân thần của y, một lần nữa trào lên sự u uất nồng đượm.

Đó là nhân thần của kẻ giết người.

“Thiếu chủ...dừng tay! Ngươi điên à? Các chủ là phụ thân của ngươi mà!”

Trong đám đông, thanh âm đó hốt nhiên vang lên run rẩy nhưng rành rọt, Tạ Thiếu Uyên cuối cùng không nén nổi, chậm chậm quay đầu, một thân thanh y lọt vào tầm mắt, người thị nữ trẻ đang đứng bên ngoài sảnh đường. Cô nhìn y, ánh mắt...chẳng ngờ cũng giống những người bên cạnh, cũng cái vẻ xót thương mà bất lực đó.

Trong nhân thần kiết ngạo lãnh mạc của y, lần đầu tiên chấn động, cơ hồ không thể tin nổi, y thấp giọng hỏi:

“Cô, nói gì?... Cô, cũng nói, ta, điên?”

Nhân thần của y giấu dưới mái tóc dài tán loạn, lạnh tựa băng tuyết, nhưng thấp thoáng trong đó, là sự thống khổ và điên cuồng như lửa dữ thiêu đốt.

Lúc này, mọi ánh mắt đều đổ dồn vào thanh y nha hoàn.

“U Thảo, người phục thị nó đã nhiều năm, người nói xem, Uyên nhi có phải điên rồi không?”

Hốt nhiên, lão gia cao cao tại thượng, hời hợt buông ra một câu, thanh âm phiêu lãng nhẹ nhàng rót trên mình cô, lại như một chiếc trùy đập trúng người, khiến cô choáng váng, hầu như đứng không vững.

U Thảo ngẩng đầu, né tránh ánh mắt của thiếu chủ, từ từ bước đến, đứng bên cạnh Tạ Thanh Vân...

Cô nói yếu ớt, ngữ khí tựa như đang than vãn: “Lão gia...phải quản chặt thiếu chủ thôi, đừng để cậu ấy giết người nữa.”

“Đại thiếu gia...điên rồi.”

“Người đâu, đưa đại thiếu gia về phòng, chăm sóc tử tế!”

Tạ Thanh Vân nhìn U Thảo, trong mắt ánh lên tia đắc ý, cất tiếng phân phó.

Bỗng nhiên, bên tai nghe thấy tiếng cười lớn xuyên thấu trời mây, thê lương điên cuồng, như biển động gió gào, kinh hồn táng đờm!

“Hay lắm, hay lắm!” Tạ Thiếu Uyên ngửa cổ hú dài, mặt sặc cười, “... Các người mới điên! Các người mới là một lũ điên!”

Hốt nhiên, mục quang y như tia chớp ghim lên người thanh y thiếu nữ, nửa cười nửa không: “Giỏi giỏi giỏi... Coi như ta điên! Thì đã sao nào! Hôm nay, ta nhất định phải giết lão hồ ly Tạ Thanh Vân!”

Thân hình y chớp động, cả người như kiếm sắc rời vỏ, vọt thẳng về phía Tạ các chủ trên cao!

Kiểm xuất, hàn mang một vùng.

Băng Tuyết Thiết, như tan vào dòng chảy thời gian, hóa thành hư ảnh.

Trong tay Tạ Thiếu Uyên phảng phất như không kiếm, chỉ có một đạo hư ảnh lướt tới yết hầu của lão các chủ. Phía sau hư ảnh, một thân bạch y phiêu linh như cô hạc trời sương. Vô luận kiếm, hay người, đều mơ hồ giữa thực và ảo.

Đó là một kích tất sát.

Trong Đỉnh Kiếm các, ngay cả Cầm Kiếm lưỡng đại hộ pháp, cũng chỉ có thể chặn y một bước mà thôi!

Kiểm quang yêu dị, xạ thẳng yết hầu.

Nhưng, trong chớp mắt chuyển thành tĩnh tại... gương ép dừng lại.

Dừng trên vầng trán thanh khiết của thanh y thiếu nữ. Cự ly ba phân.

Kiểm khí lấp ló do bị thu hồi mãnh liệt trong tích tắc, đập ngược vào người xuất chiêu, đến cả Kiếm Yêu đại công tử, cũng bất giác hơi loạng choạng.

“Nhanh!” Kéo U Thảo chắn trước thân mình, Tạ Thanh Vân quát gọn một tiếng ra lệnh cho tả hữu.

Đồng thời, hai đại hộ pháp sau lưng cùng xuất thủ, mỗi người đều dốc toàn lực xuất kiếm!

Dường như đã diễn luyện vô số lần, Cầm Kiếm hai người phối hợp xảo diệu đến tuyệt đỉnh, ngay khi thanh kiếm ma quái đó khựng lại, “xoẹt xoẹt” hai tiếng, hai thanh kiếm mãnh dài đã xọc vào bả vai trái phải của y, xuyên thấu phần dưới xương quai xanh!

Kiểm Yêu công tử, bị ghim giữa không trung.

Đến bản thân y cũng không hay biết, vết thương dưới hai bả vai, lại chính là mệnh môn của y. Nhưng phụ thân của y biết.

“Đại ca...đại ca.” Nhìn biểu tình thống khổ thoáng qua của y, Thiếu Khanh bất giác buột miệng kinh hô.

Tạ Thanh Vân vẫn ngồi đó, nấp sau U Thảo mặt mũi trắng bệch, nhìn đại nhi tử của mình, mỉm cười, thậm chí còn thở dài, từ ái nói: “Làm loạn đủ chưa? Người đâu, đưa đại thiếu gia về phòng, chăm sóc tử tế!”

“Cầm thú đội lột người! Đồ điên!”

Ánh mắt Thiếu Uyên như điên cuồng, kiếm trong tay toan giơ lên, nhưng tên hộ pháp sau lưng chỉ vịn thanh kiếm xuyên vai phải của y, tay y đột nhiên không còn chút lực khí, “keng” một tiếng, Băng Tuyết Thiết đã rơi xuống mặt đất.

Lũ gia thần thuộc hạ xung quanh đua nhau xông lên, bẻ quặt tay y, chỉ sợ con người như ma quỷ này đào thoát.

“Thiếu chủ!” Nhìn thân hình nhuộm máu tươi, nhân thần kiệt ngạo không cam tâm của y, thanh y thị nữ không còn dằn nổi lòng mình, nước mắt lã ra như chuỗi trân châu đứt dây, cô lao lên, đỡ thân hình đang đưa muốn trĩu của y, thối thức.

“Cẩn thận!”

Mọi người xung quanh nhất tề thất thanh, U Thảo chỉ cảm thấy vành tai nhói đau dữ dội, ngạc nhiên ngẩng đầu, nhìn thấy con mắt đáng sợ như yêu ma, trong đó, là hỏa quang u ám mà mãnh liệt, phảng phất như ngọn lửa bùng cháy dưới địa ngục!

Cô bị người ta kéo ra, bùm lấy tai phải, kinh sợ đan xen không dời mắt khỏi y.

“Phi.” Cười gằn, nhổ miếng thịt máu vừa cắn đứt xuống nền đất, y giương mắt, nhìn cô, lạnh băng và khinh miệt.

Nhưng, dù có như vậy, vừa nãy, y vẫn đã dừng kiếm trước trán cô.

Kiệt ngạo lãnh mạc, y nhìn tất cả mọi người trước mặt, sau đó, cả người đầy máu tươi, bước đi đầu không ngoảnh lại.

“Ài ài...đúng là gia môn bất hạnh, kiếp trước đã tạo nghiệt gì cơ chứ!”

Vẫn mang vẻ thương xót và khổ não, gia chủ Tạ gia dõi theo đại nhi tử điên dại của mình, lắc lắc đầu.

Sau đó, ông quay đầu, quan hoài nhìn thanh y nha hoàn như đã mất đi hồn phách, ôn hòa hỏi: “Sao rồi? Mau gọi đại phu đi! Hôm nay người làm rất tốt, không uống công bao năm nay ta để người ở cạnh Uyên nhi... Muốn được ban thưởng gì? Cứ nói đi.”

Lũ hạ nhân đều nhìn cô ghen tỵ, nhưng, cô vẫn không mở miệng.

Thần sắc của cô, cứ ngầy ngầy khờ khờ, rồi đột ngột hỏi: “Sau này, thiếu chủ sẽ không giết người bừa bãi nữa? Thiếu chủ sẽ không giết người nữa chứ?”

Cô nhìn chằm chằm vào một góc sảnh đường, phảng phất như trông thấy thứ gì đó. U Thảo hỏi.

Thần sắc của các chủ cũng có chút dị thường, lông mày nhíu lại, nhưng vẫn nhẫn nại trả lời: “Phải, sau này ta sẽ quản lý Uyên nhi cẩn thận...dù nó có phát bệnh khổ sở, cũng tuyệt đối không để nó giết người làm loạn nữa!”

“Vây, tốt rồi...” U Thảo gượng mỉm cười, ngẩng cao đầu, hốt nhiên yêu cầu...

“Tiểu tỷ muốn sau này tiếp tục phục thị thiếu chủ...Mong các chủ ân chuẩn.”

Sắc mặt lão gia có vẻ âm trầm, nhưng cô không chút e dè, ngược lại còn nở nụ cười với góc phòng đằng kia...Ồ đó, cuối cùng cô đã nhìn thấy một nữ tử như đóa hoa trắng nhỏ, lặng lẽ, chậm chậm ngẩng đầu, mỉm cười với cô.

Tỷ tỷ...tỷ an tâm rồi chứ?

—1Phong: điền

8. Chương 8

“Nghe nói con nha đầu U Thảo, lão gia thưởng gì cũng không cần, lại đòi vào Tuyết ngọc phục thị đại công tử đó!”

“To gan thật...đại công tử như yêu quái nghe nói định ăn thịt cô ta đấy!”

“Đúng vậy đúng vậy, hôm đó thật khiến tôi sợ chết khiếp mà...”

“Xem ra, ở cùng đại công tử lâu quá, con nha đầu U Thảo cũng hơi điên điên rồi.”

Tay cầm hộp cơm, băng qua hành lang dài, cô loáng thoáng nghe thấy các thị nữ đang bàn luận.

Cô chỉ cúi đầu, trầm mặc cất bước.

Vết thương trên tai gần như đã lành hẳn, nhưng, mỗi lần nhớ đến ánh mắt cuối cùng y nhìn cô hôm đó, trái tim cô như lại bị xé ra lần nữa, đầm máu.

Thiếu chủ bị giam trong Tuyết ngục... Đó là một mật thất âm u lạnh lẽo dưới lòng đất.

Ba mặt là vách tường bằng đá Huyền Vũ, mặt còn lại, cánh cửa sắt dày nặng ngăn cách với mọi thứ bên ngoài, chỉ còn một ô cửa sổ nhỏ chứa đầy một thước vuông, dùng để kiểm tra, phía dưới cửa là một cái khe hẹp, dài, làm ngăn đưa cơm.

Lão các chủ đã cam đoan với toàn thể võ lâm, nhi tử của ông bị coi giữ cẩn thận tại một nơi ruồi bay không thoát, sau này, sẽ không còn ra ngoài gây họa cho võ lâm...

Vì nhi tử bị điên, do đó, những việc y làm không hề liên quan đến Đỉnh Kiếm các...Ông bảo đảm, sau này khuyến tử sẽ không làm loạn nữa.

Có vẻ bất lực và thống khổ, lão các chủ giải thích với các nhân vật võ lâm đầu não đến tận nhà đòi lẽ phải, sau đó, ông dẫn họ đi xem tận mắt nhi tử bị cầm tù sau cửa sắt mật thất.

Khi những người đó nhòm qua ô cửa sổ nhỏ, người bên trong vội đứng bật dậy, cười lớn, ra sức giằng kéo xiềng sắt xuyên qua thân thể mình.

“Hóa ra, đúng là một kẻ điên...” Những người đó, khi nhìn thấy Đỉnh Kiếm các đại công tử bị giam giữ nghiêm mật, đều thở dài như mất mát mơ hồ... Nếu đã là một kẻ điên, vậy thì, những mối thù đó, cũng không báo được rồi.

Ngó qua cửa sổ, dưới ánh sáng u ám, cô nhìn thấy xiềng sắt trĩu nặng khóa cứng hai tay hai chân y, ngoài ra còn hai chiếc, xuyên thấu qua xương quai xanh trái phải, ghim sống y trong phương viên ba thước. Chỉ cần hơi dùng lực, sẽ đau đớn không chịu nổi.

Ở chỗ xiềng sắt xuyên qua, miệng vết thương đã hoàn toàn rửa nát, máu vậy trên khuôn mặt tái xanh của y vẫn không có bất kỳ biểu tình nào, nhưng cái mùi dịch mủ thì tràn ngập cả địa lao, không sao che giấu được.

Y không còn muốn nói chuyện với cô, cũng không chịu ăn uống gì.

U Thảo đi xin lão gia tìm một đại phu đến trị thương cho thiếu chủ, nhưng lão gia dừng dừng cười, nói: “Uyên nhi nó là yêu quái mà. Chút thương thế đó, làm sao mà chết được? Người cũng không cần hao tâm quá, đứa con này, ta coi như không có...”

Cô đứng gục đầu một bên, khóe môi cắn chặt, nhẹ giọng nói: “Lão gia, thiếu chủ không sợ chết, nhưng... thiếu chủ là người ưa sạch sẽ! Thế này còn thống khổ hơn là giết cậu ấy!”

Nhưng, lão gia đã quay đi, cười nói với tổng quản.

... Lão gia đương nhiên cao hứng, vì sau khi Phương Thiên Lam chết đi, vị trí võ lâm minh chủ năm nay, tám chín phần mười sẽ do chủ nhân Đỉnh Kiếm các đảm nhận.

Trước sự lãnh đạm của người làm phụ thân đó, so sánh với vẻ từ ái trước kia, U Thảo cuối cùng đã lờ mờ đoán ra, các chủ đang cố ý giầy vò đứa con trai kiệt ngạo này...

Lão các chủ...thật là nhẫn tâm mà. Mặc dù không thể thả nhi tử để mặc y giết người bừa bãi, nhưng suy cho cùng vẫn là cốt nhục của mình, chẳng lẽ sau khi nhốt lại rồi, sống chết thế nào cũng không quan tâm sao?

Cô chỉ là một đứa hạ nhân mà thôi...Có thể làm gì được kia chứ.

Hà hống, đem giam cầm thiếu chủ, ít nhất, y sẽ không giết người được nữa. Đây là chuyện tốt...-

Vậy nên, mình đã làm đúng.

Cô tự nói với chính mình, lặp đi lặp lại.

Đêm nay trăng tròn, theo thông lệ lúc trước, y sẽ phải giết người... tuy nhiên, y đang bị xích trên vách đá!

Trọn đêm, tiếng gào thét vùng vẫy của y khiến cô không thể chợp mắt.

Giữa đêm, cô ngồi dậy, khóc ròng bên ngoài cánh cửa sắt dày, đập cửa liên hồi, gọi người bên trong, nhưng, cái người tưởng điên đó không hồi đáp. Cô chỉ nghe thấy tiếng cuồng ca từ trong vọng ra, thanh âm lúc sau không phân biệt nổi là khóc hay cười.

Nếu thực sự buộc phải giết người...nếu không giết người thì thiếu chủ sẽ chết...- vậy, chi bằng hãy giết tôi đi.

Thế nhưng...Đây không phải chuyện một mình cô chết là có thể giải quyết được. Y sau này vẫn phải giết người...

Thiếu chủ, đã trở thành ma quỷ uống máu rồi.

“Thiếu chủ, đến giờ dùng bữa rồi.”

Người sau cửa sắt vẫn như thường ngày, không lên tiếng.

Cô kiểm chân, nhìn qua ô cửa sổ, chỉ thấy trong ánh sáng u ám, y mang theo xiềng sắt, dựa vào vách đá lạnh băng, nhìn đăm đăm vào góc phòng, không biết đang nghĩ gì, chợt hơi nhũn mày, nếp nhăn giữa hai chân mày như dao khắc.

Y ngày một gầy hơn, hai má hóp sâu. Cả ngày không động đậy, thỉnh thoảng đứng lên, lại giận dữ giằng lay xiềng xích trói buộc toàn thân. Nhưng do bị xuyên qua xương bả vai, khiến hai tay của y không dùng được nửa điểm sức lực. Tay còn chưa nhấc quá vai, đã rũ rượi thông xuống, rồi, y vừa cười lớn móc xé da thịt sau vai, vừa ho dữ dội.

“Thiếu chủ, ăn chút gì đi.”

Cô vỗ vào cửa sắt lạnh băng, nhỏ nhẹ khuyên nhủ. Một câu chưa nói hết, đã trông thấy y đột ngột chộp lấy cơm canh tuồn vào dưới khe cửa, cười rộ, thô bạo ụp về phía cô.

U Thảo né tránh theo phản xạ, nhưng bát đĩa bị ném ra chưa đến ba thước đã rơi xuống đất...- Với sức lực hiện tại của y, đến ném một cái bát cũng làm không nổi! Nhìn bát cơm tung tóe trên nền đất, ngay chính y cũng ngẩn ra, sau đó, lại ngửa cổ cười sảng sặc, vừa cười, vừa ho khùng khục, hốt nhiên cả người gập xuống co quắp.

“Thiếu chủ! Người sao rồi?! Khó chịu lắm à?” Bám lấy mép cửa sổ, cô kêu khóc, “Đừng cười nữa, thiếu chủ! Cầu xin người đừng cười thế nữa!...Tôi biết thiếu chủ không điên! Cầu xin người...”

Tiếng ho kịch liệt và tiếng cuồng tiếu đều im bật trong sát na, khoảnh khắc đó, mặt thất bồng trống trải đến mức đáng sợ.

“Ha ha ha ha...Bây giờ cô mới bảo ta không điên?” Sau giây phút trầm mặc, con người đó lại cười vang, nhưng tiếng cười lộ rõ vẻ hiu hắt và phần nộ cực độ, sau đó, y từ từ quay đầu, nhìn khuôn mặt đăm lệ của người thị nữ trong ô cửa sổ, mục quang tỉnh táo, lãnh mạc tựa băng tuyết: “Tại sao? U Thảo?”

Cô đưa mắt vào trong mật thất ảm đạm, nơi góc phòng kia, dần dần hiện lên một cô bé lẳng lẽ như hoa cúc trắng, cúi đầu, mái tóc lòa xòa phủ kín gương mặt, đáng vẻ thẹn thùng đứng đó.

Tỷ tỷ...Trong đôi mắt ôn nhu của lục y thị nữ, hốt nhiên cũng có một tia sáng lóe lên như kiếm sắc!

“Vì, thiếu chủ đã giết tỷ tỷ của tôi...Ngài đã giết tỷ tỷ của tôi!”

“Thiếu chủ đừng có nhìn tôi như thế! Ngài đương nhiên là không nhớ được rồi!”

“Hàng tháng thiếu chủ đều phải giết người, lúc phát cuồng thì lục thân bất nhận, hai mươi năm nay đã giết bao nhiêu người, e là thiếu chủ đã quên lâu rồi phải không?”

“Nhưng...tôi chỉ có một tỷ tỷ!”

Mắt cô ứa lệ, người trong bóng tối cũng sững sờ nhìn cô, mực quang sắc nhợt mỗi lúc một ảm đạm: “U Thảo...” Y hốt nhiên thì thào như than thở.

“Lúc đó tỷ tỷ mới mười ba tuổi, đến phục thị thiếu chủ, ngày tối hôm mới đến đã bị thiếu chủ giết rồi!”

“Lão các chủ sai chúng tôi vào dọn tử thi...Tôi vào, vào trong căn phòng tối đen đó, chợt đụng phải một cánh tay toàn máu... Là tỷ tỷ! Tỷ tỷ bị treo trên vách tường! Cổ họng ghim một thanh kiếm...”

“Gương mặt tỷ tỷ, méo mó thật đáng sợ...”

“Tên thiếu chủ đó nhất định không phải người! Nhất định là kẻ điên! Mười một tuổi, tôi đã nghĩ vậy đấy.”

“Sau đó, lão các chủ chỉ định A Tú tới làm thị nữ mới của thiếu chủ, A Tú sợ muốn chết, vì vậy, tôi đã nói với lão các chủ, để tôi đi thay... A Tú cô ấy còn nhỏ hơn tôi.”

“Chẳng ngờ rằng, tôi có thể sống bên thiếu chủ, suốt bao năm nay...”

Người kia khép mắt lại, thời khắc đó, chưa bao giờ y tĩnh lặng và trầm mặc đến vậy.

“Có lẽ... ta điên thật rồi chăng?” Trong bóng tối, y chợt tự hỏi.

“Thiếu chủ không điên...thiếu chủ chỉ có bệnh thôi.” Thanh âm của U Thảo nghẹn ngào, “Đêm đó, tôi nghe thấy lão gia và thiếu chủ nói chuyện, mới biết rằng bản thân ngài cũng không khống chế được mình...- Nhìn thấy bộ dạng thiếu chủ lúc phát bệnh, tôi mới chợt hiểu ra, kỳ thực thiếu chủ cũng phải chịu khổ nhiều rồi...”

“Ban đầu tôi cứ nghĩ là thiếu chủ đáng chết...Nhưng mà, sinh ra đã có bệnh, đó đâu phải là tội của thiếu chủ!”

“Nhưng bất luận thế nào, không thể để mặc thiếu chủ tiếp tục giết người...không thể để có người phải chết nữa!”

“Vì vậy...tôi mới nói với mọi người, thiếu chủ điên rồi.”

“Làm vậy, lão các chủ cuối cùng sẽ phải quyết tâm, không để cho thiếu chủ giết người...”

“Thiếu chủ, U Thảo chỉ hy vọng sau này ngài đừng bao giờ giết người...Lão các chủ dù sao cũng là phụ thân sinh ra ngài, bệnh của ngài, ông ấy nhất định sẽ tìm người chữa khỏi. U Thảo...vô luận thế nào, cũng sẽ ở đây hầu hạ thiếu chủ.”

Trong căn phòng tĩnh mịch, thanh âm của cô trơn tru như dòng suối trong, ôn hòa mà kiên định.

“Ha, ha ha...”

Đang cúi đầu trầm mặc, Tạ Thiếu Uyên đột nhiên cười phá lên, thanh âm lại có vẻ điên cuồng không kìm chế được.

“Thiếu chủ? Thiếu chủ!” Có chút lo âu kinh hoàng, cô hô hoán.

“... Ai nói lão hồ ly Tạ Thanh Vân là phụ thân ta?! Lão căn bản không phải phụ thân ta! Ta căn bản không phải con trai lão!”

Ngửa cổ cười lớn, trong con mắt của Đinh Kiếm các thiếu chủ có ngọn lửa đang bùng cháy, ngoảnh lại, y hung ác dán mắt vào U Thảo, hỏi:

“Có phụ thân nào, từ nhỏ đã hạ huyết độc với con đẻ của mình? Có phụ thân nào nhẫn tâm biến con trai mình thành được nhân?!”

“Ta căn bản không phải con trai lão, căn bản không phải!”

“Hôm đó ta hỏi lão vì sao hạ huyết độc vào ta, lão hồ ly đó vừa cười vừa dùng truyền âm nhập mật nói với ta: ‘Người vốn không phải con trai ta, chẳng qua là một đứa trẻ bị bỏ rơi bên đường ta chọn lấy mà thôi! Căn cốt của người tốt như vậy, không làm được nhân há chẳng phải đáng tiếc sao? Ha ha! Thiếu Khanh mới là con trai độc nhất của ta, mọi thứ của ta, bao gồm cả những thứ người dùng máu thịt đánh đổi lấy, tương lai đều là của Thiếu Khanh!’ ”

“Vậy mà ngoài mặt, tên cầm thú đội lốt người đó, lại nhìn ta mà nói trước mặt mọi người rằng: ‘Hài tử đáng thương, con bệnh rồi, phải uống thuốc thôi. Uống thuốc rồi, con sẽ không sao...’ ”

“Ta phải giết lão! Ta biết lão cố ý khích ta động thủ, nhưng ta thực sự phải giết lão!”

“Ta nào sợ người khác tưởng ta là một kẻ điên giết cha!”

“Ha ha ha ha!”

Y cười rất to, cười đến mức lại ho dữ dội, lưng gập xuống. Xiềng sắt trên vai không ngừng lay động, thấp thoáng có máu thịt và dịch mủ, từ đó rỉ ra không dứt.

“...” Nhất thời, cô không biết nên nói gì mới đúng.

Trong lòng cô vẫn luôn lấy làm kỳ quái: Tại sao rõ ràng chính lão các chủ ra lệnh cho thiếu chủ đi giết Phương Thiên Lam, nhưng trước mặt mọi người lại phủ nhận sạch trơn. Hơn nữa, tuy thường ngày đối xử với thiếu chủ rất từ ái, nhưng lại không cho phép nhị công tử đến gần thiếu chủ...-

“Thiếu Khanh, đại ca con và con không cùng một loại người! Chớ có chọc vào nó!”

Tựa hồ, từ trước đến nay, lão các chủ luôn trăm phương nghìn kế tạo một ấn tượng với người ngoài rằng...- Đại nhị tử của ông, là một kẻ điên...Lão các chủ không vì thế mà hồ thẹn, hết lần này đến lần khác nói trước mặt mọi người như vậy, như hữu ý như không.

Từ sau khi bắt thiếu chủ giam cầm trong Tuyệt ngục, dường như lão các chủ càng coi nhi tử của mình là một tù phạm.

Sắc mặt U Thảo trắng bệch như tuyết, hoảng hốt nhìn thấy trong góc mật thất tối, bóng dáng hư ảo của cô bé áo trắng từ từ ngẩng đầu, cười với cô...- thanh kiếm vẫn cắm nơi yết hầu, vẫn nụ cười đó nhưng sao bi thương và chế giễu.

Tỷ tỷ?

Muội sai rồi ư? Muội thực sự đã phạm sai lầm lớn rồi ư?

Kẻ đáng chết, là lão các chủ, phải không? Là lão giết tất cả, bao gồm cả “con trai” của lão!

“Đương nhiên, cô có thể không tin lời ta nói...Đằng nào ta cũng chỉ là một kẻ điên!”

Y nhếch mép cười lạnh, nói, nếp nhăn giữa hai chân mày như dao khắc, đầu lại cúi thấp, ho mãnh liệt.

“Tôi tin thiếu chủ.”

Cô mơ mơ màng màng, lẩm bẩm nói, thân hình thoắt lắc lư, chỉ cảm thấy không còn chút sức lực, buộc phải tựa người vào cửa sắt: “Nhưng...đến bây giờ tôi mới tin...thì có tác dụng gì chứ? Ha ha.”

Sắc mặt trắng như tuyết, cô bỗng cúi đầu cười mà không hiểu vì sao...Thì ra, mọi việc đã làm, đều không thoát khỏi cái kế hoạch hô mưa gọi gió đó sao? Bao nhiêu năm nay, mọi nỗ lực, mọi sự đấu tranh của cô, đều là vô dụng sao?

Lần đầu tiên, ngay cả cô cũng không dè nén được ham muốn cười lớn để giải tỏa nỗi thương và phẫn hận...Thì ra, ca vang, cũng có thể thay khóc.

“Không cần phải vậy, U Thảo...Chỉ cần có một người tin, thì ta sẽ không điên.”

Trong bóng tối, người đó hốt nhiên cất tiếng.

Tay nắm chặt song sắt cửa sổ, cô bỗng gục đầu khóc thống thiết

9. Chương 9

Hôm sau, cuối cùng y đã miễn cưỡng chịu ăn uống, rồi, từ đó trở đi là chuỗi ngày vô cùng an tĩnh, y không còn bức bối bất an, thậm chí ngay cả khi phát bệnh, y cũng cực lực nhẫn nhịn không phát ra thanh âm.

Người y ngày càng tiêu tụy hơn, con mắt vốn sáng như yêu ma, cũng dần dần ảm đạm.

Thu qua, đông sang...Thời gian cứ ngày ngày trôi đi như vậy đấy.

“Hôm nay là Ngày Nguyên Tiêu rồi à?”

Nhìn đĩa bánh trôi trong hộp thức ăn, thiếu chủ bắt chợt hỏi khẽ, khóe môi vương nét cười khó hiểu, ngẩng đầu nhìn U Thảo nơi ô cửa sổ. U Thảo hốt nhiên phát hiện, tóc mai của y đã mờ mờ chớm bạc! Cô bỗng thấy xúc động muốn khóc, nhưng chỉ gật gật đầu.

“Bên ngoài cả ngày đều náo nhiệt...Trong các có chuyện gì thế?” Y hỏi.

Ngần ngừ hồi lâu, thanh y thị nữ thấp đầu, nhẹ nhàng hồi đáp: “Hôm nay...là ngày đại hỉ, của nhị công tử và Nguyễn cô nương. Ngoài kia có rất nhiều tân khách đến dự.”

Người bên trong rất lâu không lên tiếng, không biết là cảm thấy tư vị gì. U Thảo không nhin nổi, buột ra một câu: “Thiếu chủ đừng buồn, A Tú kỳ thực...”

“Đó chỉ là trò đùa.” Y đứng phắt dậy, xiềng sắt trên vai trơn trượt, kéo lại khiến y nhúu mày, nhãn thần của y lạnh nhạt chẳng chút e sợ, hờ hững nói: “Chẳng qua, lúc đó ta không chịu được, khi thấy nụ cười của Thiếu Khanh và cô ta mà thôi...Xem ra, ta có bệnh rồi...Nhìn thấy người khác cười như vậy, ta không chịu được.”

“Ta biết A Tú là bạn thân của cô, ta cũng chỉ dọa Thiếu Khanh thôi. Hà huống...loại nữ nhân như cô ta, sao có thể xứng ở gần ta mà còn mạng được.”

Y quay đầu, lẳng lặng ngắm nhìn gương mặt nhợt nhạt ngoài cửa, bỗng cười cười, nói: “Cô gầy đi nhiều đấy, U Thảo.”

“Thảo nhi? Lâu lắm rồi không gặp cô!”

Trong Lan Kiếm thất gấm hoa rực rỡ, đang trang điểm trước lễ cưới, hồng y thiếu nữ kinh ngạc mừng rỡ đứng bật dậy, chạy đến nắm tay người tỷ muội thân thiết từ nhỏ, vẻ mặt tươi cười rạng rỡ như đóa hoa xòe nở.

Ánh mắt U Thảo phiêu hốt nhìn nàng, nhoẻn miệng cười, điềm đạm nói: “A Tú, giờ cô sắp thành nhị thiếu nữ rồi...Sau này, đừng tùy tiện với đám hạ nhân chúng tôi như vậy, sẽ làm mất thân phận của cô ở nhà chồng đấy.”

Nụ cười của A Tú càng thêm hạnh phúc, xán lạn như ánh mặt trời: “Yên tâm, Thiếu Khanh trước nay không vì hiềm điều này mà bỏ rơi tôi...Đúng là cái số tôi may mắn à...”

Nàng nhìn sắc mặt ngày một phờ phạc của người bạn tốt, hết mực lo âu hỏi: “Nghe nói, cô vẫn theo đại công tử Thiếu Uyên?... Tên điên đó, có gì đáng cho cô phải vậy?”

Nhớ đến cái lần y vũ nhục nàng ở ngoài thành, gương mặt ôn nhu của A Tú đành lại, oán hận nói: “May là hần bị điên! Nếu không, chẳng phải là muốn bức tôi làm thị nữ cho tên điên đó à?”

“Cậu ấy không điên.” Hốt nhiên, thanh y nữ tử hờ hững nói, rồi, cô nhắc lại, “Thiếu chủ không điên.”

Ngạc nhiên nhìn U Thảo, A Tú không nhin nổi bật cười khúc khích: “Trông cô kia...nói giỡn gì mà nghiêm túc thế... Hôm đó, là ai chính miệng bảo thiếu chủ bị điên kia chứ? Ài ài, U Thảo à...Đúng là cô ở cạnh người đó lâu quá rồi, cẩn thận không cũng điên mất đó.”

Mặc dù là đùa vui, nhưng thấy vẻ tiều tụy khó gượng của người bạn thân, trên khuôn mặt rạng ngời của A Tú cũng nảy sinh ý tiếc thương, than: “Thảo nhi, đừng ngớ ngẩn nữa, cô tự nhìn mình đi, người gầy đến mức thành bộ dạng gì rồi kia... Hay là, sau khi tôi xuất các, sẽ xin lão gia ân chuẩn, đưa cô qua Lan Kiếm thất, đều là hảo tỷ muội cả, sau này cũng có thể chăm sóc lẫn nhau.”

“A Tú, cô nói đùa rồi. Phúc khí như vậy, U Thảo không hưởng nổi đâu. Tôi chỉ muốn theo thiếu chủ thôi.”

U Thảo cười gượng gạo, nhìn thần sắc hạnh phúc của A Tú, mắt cô có cảm giác thấm ướt... phảng phất như có thứ gì đó tăm tối đang xâm chiếm cõi lòng cô, khiến trong tim cô, có một cảm giác muốn vùng mạnh tay, đập tan thứ hạnh phúc đó nát thành tro bụi!

Cuối cùng cô đã minh bạch tâm tình của thiếu chủ khi đó... Điên rồi. Chỉ sợ, tâm trạng hiện tại của cô, cũng sắp điên rồi.

Hồi lâu sau, ánh mắt cô đọng lại nơi thanh trường kiếm màu bạc treo trên vách tường Lan Kiếm thất, vẻ hơi sững sốt: “Bằng Tuyết Thiết?” Câu nói thoát ra khỏi miệng.

“Ừ, đúng rồi...Là bội kiếm của đại công tử trước khi phát điên đó.” Chẳng liếc nửa mắt đến thanh kiếm, lông mày A Tú chau lại, có chút chán ghét và cam chịu, “Lão gia cho Thiếu Khanh rồi... Kỳ thực, có gì hay đâu chứ? Nó từng nằm trong tay tên điên đó, giờ khiến người ta nhìn mà vẫn rợn cả gai ốc.”

Dù sao cũng sắp làm thiếu nữ rồi, tuy không nghĩ gì, cố ý hay không, nhưng nàng đã không để tâm đến cảm nhận của người bạn thân...

“À, tôi phải về đưa cơm cho thiếu chủ. Đi trước nhé.”

Lòng lại nhói đau, sợ nỗi u ám trong mắt lộ ra ngoài, cô vội vàng quay người cáo lui.

“Ấy, Thảo nhi, cô tìm tôi có chuyện gì, còn chưa nói mà!”

Sau lưng, thanh âm của A Tú gọi với lại, cô không quay đầu, đáp: “Không có gì, chỉ đến chúc mừng cô xuất các thôi. A Tú.”

Không cần nói nữa...Vốn dĩ, là muốn cầu người bạn thân từ thuở nhỏ giúp đỡ, xem xem có thể khuyên lão gia khai ân, phái đại phu tới, khám cho thiếu chủ bệnh ngày càng nghiêm trọng... thần sắc của y mỗi lúc một ảm đạm, đêm ho không ngớt, vết thương trên vai bốc mùi thối rửa khiến người ta rùng mình kinh sợ.

Nếu không mời thầy y đến, y sẽ chết...Y sẽ chết trong đó mất!

Nhưng, nhìn thấy nét mặt hạnh phúc của A Tú, nghe ra sự khinh thường đối với một kẻ điên trong ngữ khí của nàng, cuối cùng cô đã không mở lời.

Không ai...không ai có thể giúp cô.

Tất cả mọi người, đều điên rồi...đều điên rồi!

“Phương lão phu nhân, bà cũng không cần phải bức người thái quá chứ? Nói gì thì Thiếu Uyên vẫn là nhi tử của tại hạ, nó đã bị giam cầm, đời này khó thoát khỏi chốn lao tù, lẽ nào tại hạ phải giết nó thì phu nhân mới chịu buông tha sao?”

“Tạ các chủ, lệnh lang đã điên rồi! Dù bây giờ tạm thời nhốt y lại, khó mà bảo đảm một ngày nào đó y sẽ không ra ngoài gây hại cho võ lâm. Ngay cả con trai ta Thiên Lam cũng không phải đối thủ của y, đến lúc đó, ai có thể khống chế được y đây? Hơn nữa...chẳng lẽ để Thiên Lam bị một tên điên vô duyên vô cớ giết như vậy? Bất luận thế nào, Phương gia chúng ta cũng sẽ không bỏ qua!”

“Phương lão phu nhân, hôm nay mời bà tới đây là để mừng ngày lành của Khanh nhi, chẳng lẽ bà lại đến tầm cừu? Biết bao võ lâm nguyên lão đều được tôi mời tới, đợi lát nữa sẽ thỉnh họ đánh giá đúng sai chuyện này...”

“Ha ha...Tạ các chủ, tâm tư của ông, tôi còn không biết sao. Hôm nay, không chỉ đơn giản là làm lễ thành hôn cho nhi tử chứ? Ông mời nhiều nguyên lão như vậy, cũng vì muốn nhân cơ hội thăm dò phản ứng của mọi người, lung lạc nhân tâm, để ông có thể làm võ lâm minh chủ nhiệm kỳ sau chứ gì?”

“.....Phương lão phu nhân quả nhiên sáng suốt.”

“Người ngay không nói mập mờ, tuy lệnh lang đã bị điên, đạo nghĩa võ lâm vẫn không thể loại trừ kẻ điên, Tạ các chủ, nếu ông không bắt y đền mạng cho Thiên Lam, Phương gia sẽ là người đầu tiên phản đối các chủ nhiệm chức! Lạc Dương Phương gia dù bất tài, nhưng chút ảnh hưởng này thì vẫn còn đấy.”

“Lão phu nhân chớ đi vội Để tôi suy nghĩ.”

“Nhi tử mặc dù là nhi tử, nhưng nếu đã điên rồi thì bắt tất phải lưu lại?... Ngồi vị võ lâm minh chủ và đưa nhi tử điên khùng, bên nào nặng bên nào nhẹ, Tạ các chủ một đời kiêu hùng, trong lòng tự minh bạch.”

“Nếu đã như vậy...chẳng đáng dừng, phải đại nghĩa diệt thân. Đêm nay, sẽ bàn giao cho lão phu nhân.” Sau một lúc trầm ngâm, thanh âm thường ngày hiền từ, cất lên gần như độc ác.

Cuộc đối thoại trong Vấn Đình các, cuối cùng đã kết thúc.

Đứng bên ngoài cửa sổ, toàn thân cô cứng đờ, hồi lâu không thể động đậy....Ra khỏi Lan Kiếm thất, cô quyết tâm nỗ lực lần cuối, đi van nài lão các chủ, thế rồi, cô lại tình cờ nghe được đoạn đối thoại này ở Vấn Đình các.

Kinh hoàng giật lùi, vừa quay đầu lại cô đã đụng mặt lão gia đứng ngay phía trước. Lão sẫm soi khuôn mặt tái mét đó, nở nụ cười ôn hòa, đầu gật nhẹ, than: “Thật hiếm thấy, không ngờ Thiếu Uyên lại có được một thị nữ như người...Nó cũng nhắm mắt được rồi.”

Rồi, cổ họng của cô thành linh bị bóp nghẹt, ý thức thoáng chốc mơ hồ.

“Bỏ đi...Bây giờ mà giết người, chiều nay không thấy người đến Tuyết ngục, Thiếu Uyên khó tránh khỏi sinh lòng nghi ngờ, tuy nó không thể phản kháng... nhưng thế cũng gây bất tiện cho việc hạ thủ đêm nay.” Hốt nhiên, ở ranh giới sinh tử, cô nghe thấy lão các chủ lẩm bẩm một mình, sau đó, cảm cô bị giữ chặt, một loại thuốc nước đắng chát đổ vào miệng, trôi tuột xuống cổ họng.

“Đây là Tử Tâm cổ...Người cũng biết sự lợi hại của nó rồi đấy.” Dốc sức mở mắt, đúng lúc trông thấy lão các chủ cười nhạt uy hiếp, nói, “Người vốn là một nha đầu thông minh, biết phải làm thế nào. Người chỉ cần ngoan ngoãn qua một đêm nay, đợi ta xử trí Thiếu Uyên xong, ngày mai sẽ trao giải được cho người.”

“Bằng không, cổ độc phát tác, đủ khiến người cầu sống không được, cầu chết không xong!”

Lão gia nghênh ngang bỏ đi, mục quang đặc ý, tựa như mọi thứ đều nằm trong bàn tay lão, không gì có thể trốn thoát.

Tim cô bắt đầu đau âm ỉ, cô biết, đó là do độc trùng đang sinh sôi trong huyết dịch.

Gắng gượng vịn vào lan can hành lang, đứng lên, cô xoa xoa nơi vết hầu vừa bị xiết chặt, thở hổn hển.

Nước mắt. Tuyệt vọng, không sự cứu giúp, cuối cùng đã vật ngã cô.

Cô nhẹ vuốt cổ họng, khóc ròng không thành tiếng...Không có cách nào, thực sự không có cách nào sao?!

“Ai da...Thảo nhi, cô sao thế? Bị ngã à?”

Trong cơn tuyệt vọng, bên tai chợt nghe thấy tiếng nói ân cần... Ngữ khí thanh thoát vô ưu, không giấu nổi niềm hạnh phúc dạt dào tận đáy lòng... Là A Tú, là nàng A Tú hạnh phúc đó.

Là A Tú sắp trở thành nhị thiếu nữ nãi. Là A Tú tương lai sẽ trở thành nữ chủ nhân của Đình Kiếm các.

Nàng vừa bước ra khỏi Lan Kiếm thất, nhìn thấy người bạn thân đang ngã ngổ trên đất đứng dậy, bắt giắc quan tâm chạy đến, đỡ lấy cô, đưa vào phòng mình nghỉ ngơi. Căn phòng trang trí hoa lệ phi phàm, dán chữ Hỉ, tô rồng vẽ phượng.

Tân nương đêm nay xuất giá. Một nữ tử hạnh phúc.

“Tôi đi kiếm cho cô ít thuốc trị vết bầm tề...” Bảo đảm hầu gái ra ngoài, A Tú không còn bị câu thúc, thoải mái cười nói với người bạn thân, rồi quay đi tìm thuốc... Đêm nay, nhị công tử sẽ thành hôn, còn đại công tử lại phải chết sao?!

Không hiểu vì sao, ánh mắt nhìn quanh, rốt cuộc lại bám vào thanh Băng Tuyết Thiết quen thuộc trên vách tường.

“Thảo nhi xem, thuốc này được không...” Nữ tử mặc đồ cưới màu đỏ, cao hứng lôi ra được một lọ thuốc, quay đầu lại, tai bỗng nghe thấy một tiếng “coong” trong vất, thanh kiếm sắc cắt băng đoạn tuyết đã gác trên cổ nàng!

“Thảo nhi cô làm gì thế? Cô điên rồi à?!” Hoảng sợ trước tia sáng kỳ dị trong mắt người bạn thân, tân nương run run hỏi.

“Không được loạn động, không được loạn động! Nếu không tôi giết cô đấy! A Tú.”

Khuôn mặt của U Thảo, trắng bệch như chết, con mắt phóng ra tia sáng gần như điên cuồng, thanh âm run rẩy, tay cũng hơi phát run, lưỡi kiếm sắc chạm vào chiếc cổ trắng ngần của A Tú, cứa ra một vết máu.

Đám hầu gái nghe động chạy vào, trông thấy cảnh tượng trước mắt, đều kinh hãi ré lên.

Kéo theo A Tú, U Thảo lùi sát vào góc tường, hết sức bình tĩnh và lạnh lùng: "Đi nói với lão gia, bảo ông ấy lập tức dẫn ta đi thả thiếu chủ ra!... Bằng không ta giết nhị thiếu nữ nãi nãi! Đi mau.

10. Chương 10

Đỉnh Kiếm các bình lặng đột nhiên sục sôi, rất đông các gia thần thuộc hạ, cứ như từ dưới đất chui lên, hốt hoảng ủa đến, trong các vốn sung mãn hỉ khí giờ chật cứng người. Đến cả chư vị quan khách ở Trung Nguyên các cũng lần lượt xuất hiện.

"Trời ạ! Sao thế? Xảy ra chuyện gì?"

"Cô biết nha hoàn tên U Thảo không? Đúng đúng, chính là người phục thị cho đại công tử điên đấy... Nghe nói, hôm nay cô ta tự nhiên cũng phát điên, bắt nhị thiếu nữ nãi nãi làm con tin!"

"Ôi trời...A Tú, vốn là bạn thân của cô ta mà!"

"Vậy mới nói, cô ta điên rồi."

"Phải đó...Tôi thấy cô ta sợ hãi theo đại thiếu gia, đến tám phần là muốn dòm ngó vị trí nữ chủ nhân Đỉnh Kiếm các... Bây giờ đại thiếu gia điên rồi, kế hoạch trong mơ của cô ta cũng tan thành mây khói, nên mới đổ kỵ với A Tú sắp xuất các đến mức mất trí phát cuồng!"

"Đúng vậy đúng vậy! Bằng hữu lúc trước bỗng nhiên thành thiếu nữ nãi nãi, bản thân cô ta vẫn chỉ là một người hầu, lại chẳng tức chết đi à."

"Ài ài...Kể ra thì, nha đầu đó trước kia, cũng là người hiền lành ít nói."

"Xem ra, theo đại công tử lâu như vậy, cô ta cũng điên rồi."

Vài thị nữ trong các túm tụm lại với nhau, trong cơn biến loạn mà vẫn không quên gắp mặt tán dóc.

"Mau lên, các chủ phân phó, bao vây Yêu Nguyệt lâu! Không được để hai người đó thoát ra!"

Hốt nhiên, lại có một đội nhân sĩ võ lâm thuộc hạ của Đỉnh Kiếm các xông qua, đám thị nữ liền hấp tấp lùi tránh, khi các nhân vật võ lâm sát khí đằng đằng đó đã khuất bóng, các cô vẫn chưa hết hoảng sợ...

"Ai dà, lão các chủ thả đại công tử ra đi chứ?"

"Điều đó là đương nhiên...Dù sao thì nhị thiếu nữ nãi nãi đang nằm trong tay người ta mà! Hôm nay lại là ngày thành hôn, trước mặt anh hùng thiên hạ, nếu lão gia mặc kệ sự sống chết của con dâu, thì làm sao mà ăn nói được. Cứ đem đổi người trước rồi hẵng tính sau."

"Hơn nữa, dù có thả hẳn ra, trong các đông người như vậy, lại có mặt bao nhiêu cao thủ võ lâm, chẳng lẽ còn không cản được một tên đại công tử bị điên sao?"

"Yêu Nguyệt lâu...Yêu Nguyệt lâu. Hẳn cũng thật biết chọn địa điểm à... Tầng trệt ở đó là nơi cung phụng bài vị tổ tiên Tà gia mà? Thế này thì lão gia ném chuột sợ vỡ đồ rồi."

"Thế mới nói, kẻ điên cũng có cái thông minh của kẻ điên."

"Xoẹt!"

Kiếm khí lăm lẹt bức mọi người đều phải lùi lại nửa bước!

Kiếm quang sáng như tuyết vụt qua, tảng đá xanh trên mặt đất bị một kiếm bổ làm hai nửa...

"Kẻ nào dám vượt qua ranh giới này một bước, chết!"

Đối mặt với những bó đuốc rực cháy và đám đông võ lâm cao thủ, bạch y công tử trẻ tuổi xoa tóc, cầm kiếm đứng ngạo nghễ tựa yêu ma, mực quang hừng hực như lửa dữ, tương phản với biểu tình lãnh mạc như băng, mọi người nhìn mà không khỏi lạnh tim.

Bước chân, bắt tri bắt giác chờ ra, dừng trước đường cong thảm liệt đó.

Đối mặt với Kiếm Yêu công tử trong truyền thuyết, Đỉnh Kiếm các thiếu chủ, dù có là nhân vật võ lâm thành danh, ai nấy đều tỏ vẻ chần chừ... Chỉ sợ một bước qua lần ranh đó, sẽ thành sống chết hai đường!

Bạch y đại công tử Tạ Thiếu Uyên, cứ vậy lạnh lùng nhìn chúng nhân, liếc qua phụ thân, rồi nói với thanh y thị nữ đứng bên: “U Thảo, chúng ta vào.”

“Các chủ, làm thế nào đây?” Cầm Kiếm hai vị hộ pháp, bối rối hỏi chủ nhân.

Đảo mắt nhìn mọi người xung quanh, trên mặt Tạ Thanh Vân mang vẻ đau lòng nhức óc, lắc đầu, thở dài: “Không ngờ, đúng là không ngờ!... Uyên nhi vừa phát điên, đã biến thành thế này. Hôm nay vốn là ngày đại hỉ của Khanh nhi, kết quả...”

Lão nặng nhọc than thở, cuối cùng nói như thay lời xin lỗi chúng nhân: “Mọi người cũng không cần lo lắng, đây là chuyện của Tạ gia, lão phu tất sẽ xử lý ổn thỏa...Ài ài, có điều, Uyên nhi võ công quá cao, nếu bất sống, chỉ sợ ngược lại còn bị nó giết chết... Nếu tình huống nguy hiểm, không được, lão phu cũng chỉ còn cách đại nghĩa diệt thân.”

“Tạ các chủ nói đúng, tráng sĩ chặt tay, cũng chỉ đau nhất thời. Nếu sau này lệnh công tử lại chạy ra ngoài giang hồ, không biết sẽ làm sát bao nhiêu người vô tội! Thiên Lam nhà ta cũng chẳng phải hạng tầm thường, vậy mà vẫn không phải đối thủ của tên điên này, nói gì đến những người khác!”

Người lớn tiếng tán đồng, chính là lão phu nhân của Phương gia ở Lạc Dương.

Hai nhân vật đầu lĩnh võ lâm đã gật đầu, những người hưởng ứng càng nhiều thêm, trong chốc lát, đại bộ phận đã đi đến một sự nhất trí: dù phải giết thiếu chủ Tạ gia, cũng không thể để tên điên này đào thoát!

“Các vị, trong Yêu Nguyệt lâu này không có đồ ăn nước uống, ta thấy nó đã bị thương, cũng không kiên trì được lâu đâu... Chi bằng chúng ta tránh đối đầu, mà vây khốn nó trong đây vài ngày, chờ nó bệnh yếu rồi sẽ một đòn đánh róc vào, thế nào?”

Tuy người bên trong là nhi tử của mình, nhưng kẻ làm “phụ thân” đó, vẫn đề ra một kế sách lãnh khốc vô tình đến vậy.

“A Di Đà Phật...Thiện tai thiện tai.”

Phía sau đám đông, hốt nhiên có tiếng niệm Phật khe khẽ truyền lại.

“Thiếu Lâm Không Tính đại sư?” Đột nhiên, chủ nhân Đỉnh Kiếm các vốn luôn trấn định, cũng phải biến sắc.

Tầng bốn của Yêu Nguyệt lâu.

Có lẽ vì sợ người bên ngoài biết động tĩnh trong này, nên y không thắp đèn.

Trong bóng tối, U Thảo đứng hầu một bên, nghe tiếng nước thỉnh thoảng lại vang lên trong bồn tắm bằng gỗ trầm hương.

Thiếu chủ là người mắc bệnh sạch sẽ...Trong tình huống hiểm ác, nhìn quanh đều thấy đại địch này, việc đầu tiên y nghĩ đến, vẫn là tắm rửa thay y phục.

Hôm nay là Tết Nguyên Tiêu, trăng tròn như gương, tỏa hào quang rực rỡ.

Ánh sáng trên bầu trời phản chiếu ánh đèn dưới đất.

Trên khu chợ bên ngoài hai dãy phố, người ta đang tung bừng hơn hớn ngắm hoa đăng, đốt pháo hoa.

“U Thảo.”

Trong lúc cô đang xuất thần nhìn ra ngoài cửa sổ, hốt nhiên nghe thấy tiếng nước “rào rào”, dường như thiếu chủ đã tắm xong, đang đứng dậy từ trong bồn nước, gọi cô. Cô vội vàng giăng bộ đồ ngủ, choàng lên người y từ sau lưng.

Da thịt của y ẩm ướt mà băng lạnh, phần sau vai, do bị xiềng sắt xuyên qua, nên đã rữa nát không thành hình dạng, đập vào mắt khiến người ta kinh sợ. Cô cắn răng, xé vạt áo, băng bó vết thương trên vai y.

“Thật không tưởng được...cô mà cũng làm chuyện điên khùng thế này.”

Người đứng trong bóng tối, bất chợt cười khẽ, nói, thanh âm chứa ý vị ầm áp và nét cười lạ thường, hốt nhiên, lại có chút lạc lõng, “Kỳ thực, cô đâu cần phải quan tâm đến ta. Không ai coi cô là người điên cả.”

“Thiếu chủ, đừng nói như vậy... Là tôi hại thiếu chủ.” Khoác áo lên vai y, thanh âm của cô cũng hơi run rẩy.

Trong bóng tối, người đó bỗng quay ngoắt lại, ôm xiết lấy cô.

Lòng ngực y lạnh băng, ẩm ướt, phảng phất khiến cô chìm đắm vào một cơn ác mộng không nguyện ý tỉnh dậy.

“Đừng gọi ta là thiếu chủ! Hãy gọi Thiếu Uyên!”

Tiếng y thâm thì bên tai.

Toàn thân cô hơi run lên, không biết là mơ hay thật, hồi lâu sau, cô mới nhỏ nhẹ gọi: “Thiếu...Thiếu Uyên?”

“U Thảo.” Người đó mỉm cười, ôm cô chặt hơn, cúi xuống, dụi đầu vào tóc cô, hít hương thơm bạch mai thoang thoang, rất lâu rất lâu, nhẹ nhàng nói: “Trên thế gian này, ta chỉ có mình nàng, nàng cũng chỉ có mình ta... Những kẻ khác, bọn chúng đều muốn ép hai ta phát điên! Bọn chúng mới là một lũ điên!”

Trong bóng tối, đôi mắt y ngời sáng, như sao trời, nhưng, ánh mắt khi nhìn cô lại thâm thúy vô hạn.

Cô chợt nhướn miệng cười, nhẹ nhõm và vui sướng chưa từng có, vươn tay, ôm lấy chiếc bóng và thanh âm trong bóng tối... Nếu đã như thế, vậy thì, hãy cùng nhau trầm luân trong đêm đen.

Đêm, trong một góc phòng của Yêu Nguyệt lâu, bạch y nữ hài đó phiêu hốt hiện ra, lại nở nụ cười với cô, và lần đầu tiên cô cười đáp lại cô bé đó: tỷ tỷ, tha thứ uội đã yêu người này...

Cô muốn mỉm cười, nhưng, trái tim cô bỗng đau dữ dội như bị xé rách! Trước khi kịp phản ứng, cô đã kêu lên một tiếng, tay dè vào ngực, lưng gập xuống trong lòng y.

Hốt nhiên nhớ ra điều gì đó, sắc mặt U Thảo chợt trắng bệch.

“Nàng sao vậy?” Ôm đỡ cô, y khẩn thiết hỏi.

Cô không đáp.

“Ha ha...Uyên nhi, có nghe qua ‘Tử Tâm cổ’ chưa?” Dưới lầu, thanh âm của bậc trưởng giả từ ái đó nhả nha vọng lên, từng chữ từng chữ, rành mạch lọt vào tai, “Nếu con không muốn nha đầu đó phải chết, hãy buông kiếm xuống cho ta, ngoan ngoãn quay vào trong Tuyệt ngục đi!”

“Bằng không, ta sẽ bắt con tận mắt chứng kiến cô ta chết thảm thế nào!”

U Thảo cảm thấy hai cánh tay ôm cô bỗng nhiên cứng đờ, cô ngẩng đầu, cố gắng mỉm cười: “Đừng tin lời lão hồ ly đó!...Làm gì có Tử Tâm cổ nào, toàn là bịa ra để gạt chàng đó thôi. Thiếu Uyên, đừng mắc lừa lão!”

“Thật chứ?...” Có chút ngập ngừng, y nhíu mày, dăm dăm nhìn nàng.

Ngắm gương mặt anh tuấn nhợt nhạt, đôi lông mày khẽ chau lại của y, cô bắt giác nhấc tay, nhẹ nhàng kéo giãn nếp nhăn giữa chân mày y, thở dài: “Đừng có lúc nào cũng nhíu mày, phải cười nhiều vào chứ...Chàng xem, đã có nếp nhăn sâu như vậy rồi.”

Từ trước tới giờ không có ai nói với y những lời như vậy, nên, trong phút chốc, y cũng ngẩn người ra đó.

“Nào, chúng ta ra xem pháo hoa đi!” Thấy mặt y ngỡ ngàng, U Thảo chợt bật cười, kéo tay y, đi ra hành lang phía ngoài. Tay cô lạnh băng, lạnh hệt như y.

Trên khu chợ gần đó, người ta đi chơi tấp nập, tiếng huyền não inh tai, nam nữ xúng xính trong y phục đẹp đẽ, từng đôi từng cặp.

Pháo hoa nối đuôi nhau bùng nổ, phóng ánh hào quang, khói pháo nóng và nồng đậm khiến người ta phát sắc. Đám đông đứng thành một vòng tròn xung quanh pháo hoa, không ngớt rộ lên những tiếng hoan hô khoái chí.

“Chàng xem chàng xem!” Thanh y nữ tử đột nhiên reo lên, ngẩng cao đầu, cố ý không nhìn đến đám nhân sĩ vô lâm bao vây thắt chặt dưới lầu, nắm tay y chỉ lên trời cao.

Yêu Nguyệt lâu rất gần điểm bắn pháo hoa, những đóa hoa lửa sáng rực từ một điểm trên bầu trời tản ra, phủ xuống đầu mọi người, trông như một màn mưa sao băng kỳ dị.

Pháo hoa nổ ngay cạnh họ. Tiếng bùng đoàn rền vang ầm ĩ, khói sương khiến người ta muốn chảy nước mắt. Còn có tro tàn lãnh đăng từ trên trời rơi xuống, từng mảng từng mảng, giống như tuyết xám, chạm tay vào là tan vỡ.

“Ôm chặt thiếp, Thiếu Uyên.” Trong ánh sáng và cảnh tượng rực rỡ, cô hốt nhiên nép sát người vào lòng y, nài nỉ như sợ lạnh. Y rung động tâm hồn, vòng tay ôm lấy cô vào lòng, đột ngột, cúi đầu hôn lên đôi môi lạnh băng của cô.

Dưới lầu, những người đang theo dõi đều thấy lo lắng bất an.

“Đúng là điên rồi.” Tạ Thanh Vân sầm mặt, một lần nữa thúc động cổ trùng.

Thế nhưng, đôi tình nhân trên lầu cao vẫn không hề có phản ứng.

Lâu thật lâu sau, họ mới lưu luyến rời môi, thở gấp, phát hiện thấy có những đám tro tàn bám trên đầu, trên thân người.

Cô với tay phỉu tro tàn trên bộ bạch y của Thiếu Uyên, nhìn chúng hóa thành mạt vụn giữa những ngón tay trắng nhỏ của mình.

Đó chính là thi thể của pháo hoa.

Cô cười với y. Nếu đã không còn cái gọi là “ngày mai”, vậy thì cười cũng xong, thế nào rồi cũng xong thôi!

“Thiếu Uyên...lạnh quá. Chàng đi lấy y phục cho thiếp đi.” Cô run lập cập, nhìn y như van vãn. Y vuốt ve mái tóc đen mượt của cô, đặt thanh kiếm trong tay xuống, xoay người đi vào phòng.

Hốt nhiên, trực giác mách bảo gì đó, y hoảng hốt quay đầu...-

Dưới những tia sáng còn sót lại, chỉ nhìn thấy kiếm quang sáng như tuyết lóe lên, máu tươi bắn ra loang lổ cả bộ thanh y.

“U Thảo! U Thảo!” Tựa như phát cuồng, y quay người nhào đến, nhưng, “keng” một tiếng, Băng Tuyết Thiết đã rơi trên mặt đất, một thân thanh y bồng bềnh, rớt xuống từ trên lầu cao!

Vạt áo xanh trong gió, như đang chìm đắm trong giấc mộng sâu thẳm, vĩnh viễn không tỉnh lại.

Một bông pháo hoa đang bùng nổ trên thiên không, năm màu đan xen sắc sỡ, ánh lên một khoảng trời lộng lẫy.

Tay y chỉ chụp vào không khí.

“Thiếu Uyên, thiếp sắp đến chỗ tử tử rồi...”

“Trên thế gian này, từ giờ sẽ không còn gì, có thể làm vương bạn chàng nữa.”

“U Thảo! U Thảo!”

Trong đám đông vây quan dưới lầu, nữ tử mặc đồ cưới kinh hãi thét lên, lệ thấm đầm mắt... Tân lang đứng cạnh nàng phải mất nhiều sức lực, mới ngăn cản được ý định muốn xông lên của nàng.

“Các chủ...cô ấy chết rồi.” Tả Cầm hộ pháp khám xét thi thể của nữ tử nằm trên mặt đất, thấp giọng hỏi báo, không nén nổi thanh âm sợ hãi run rẩy, “Các chủ... cô ấy chết rồi!”

“A Di Đà Phật...Thiện tai thiện tai.” Trong gió, hốt nhiên có tiếng người than.

Tất cả mọi người, nhìn nữ tử từ trên không rơi xuống, một luồng hàn ý không tên chợt dấy lên trong lòng!

“Ha ha ha ha ha ha!”

Trên lầu cao, đột nhiên nổ ra tiếng cười rộn người! Tiếng cười thâm thiết điên cuồng, như từ chín tầng địa ngục vọng lại.

“Điên, các người đều là một lũ điên!....Ha ha ha ha, người thiên hạ phụ ta, ta giết người thiên hạ!”

Nếu còn một người tin ta, thì ta sẽ không điên...Pháo hoa rực rỡ từ thiên không tản ra bốn bề, khi mọi người ngẩng đầu vọng nhìn, thỉnh linh trông thấy trong một đóa hoa cúc mỹ lệ, tia sáng chói lọi nhất chớp hiện...- Trong nháy mắt, pháo hoa rợp trời cũng vì thế mà trở nên mờ nhạt!

“Cử thế giai trọc ngã độc thanh, cử thế giai túy ngã độc tỉnh! Ha ha ha ha!” (Cả thế gian đục mình ta trong, cả thế gian say mình ta tỉnh)

Kiểm khí hoành không, tất cả đều cảm nhận được sát khí cực độ lạnh lẽ, rồi, kiếm quang đẹp đẽ lóa mắt, trong khoảnh khắc đã đoạt mất hồn phách của chúng nhân!

Người thanh niên gầy gò, bạch y tóc xòa, từ trên lầu cao nhảy xuống, ngửa đầu cười rộ, ca vang cất bước, trong mắt y, không có phần nộ, cũng không có mừng vui, hoàn toàn chỉ là... điên cuồng!

Khi vừa chạm đất, tựa như quỷ mị, y vùng chân, điểm vào đầu Cẩm Kiếm lưỡng vị hộ pháp còn đang thất thần, chỉ nghe thấy tiếng vang giòn, hai cái đầu nứt ra dưới chân, rồi bị đập lún xuống giữa hai vai!

Mọi người xung quanh, nhất thời kinh sợ không một tiếng động.

”Khí ngã khứ giả, tạc nhật chi nhật bất khả lưu;

Loạn ngã tâm giả, kim nhật chi nhật đa phiên ưu!”

Tiếng ca trong trẻo thê lương, tựa như ngân hà thiên lưu, chuyển xuống nhân gian. Trong tiếng cuồng ca trường tiêu, kiếm quang sáng như tuyết, nhanh như gió, đâm thẳng tới Đỉnh Kiếm các chủ Tạ Thanh Vân đứng lẫn trong đám đông!

“Điên rồi...Nó, nó điên thật rồi.” Khuôn mặt tái mét, Đỉnh Kiếm các chủ lầm rầm tự nói.

Nhìn người đó áp sát như thiểm điện, lão nhất thời bị đầu khí và sát khí của đối phương ghim chặt, tay bắt kiếm quyết, nhưng lại không kịp rút kiếm!

“Cha!”

Trong chớp mắt, nhị công tử hốt nhiên nhảy bổ đến, chắn trước mặt phụ thân, hét khản giọng: “Đại ca, dừng tay!”

“Ha ha ha ha...” Bạch y công tử ngự kiếm lảng không, ngửa đầu cười lớn, kiếm quang như sao băng lướt qua, xuyên thủng ngực Thiếu Khanh, cắm vào người Tạ Thanh Vân phía sau!

Một kiếm đó sau khi giết hai người mà vẫn chưa kiệt lực, dồn thân thể hai người bay vọt về sau, nặng nề đập vào bức tường bình phong dưới Yêu Nguyệt lâu, “kịch” một tiếng, đã ghim cứng lên trên!

“Đại...ca?”

Trên kiếm, thân thể Thiếu Khanh co giật vài cái, nhìn y với ánh mắt ngỡ ngàng khó hiểu, nhẹ giọng hỏi: “Huỳnh...lẽ nào điên thật rồi sao?” Trong mắt chàng, chợt hiện lên nét yên bình, hòa lẫn chút bi thương.

“Nó điên rồi! Nó điên thật rồi! Mọi người mau giết nó đi!”

Phía sau, Đỉnh Kiếm các chủ vẫn đang giãy giụa, bỗng gào lên xé nát tim gan, bạt mạng vùng vằng chân tay trên không, hình dạng đáng sợ.

“Ha ha ha ha! Giết rồi...giết hết rồi!” Nhìn phụ thân và đệ đệ bị đâm xuyên trên thân kiếm, Kiếm Yêu công tử bất ngờ cười lớn, quỷ dị điên cuồng, bất chợt, rút kiếm, để hai người ngã lún trên mặt đất, vừa cười vừa ngâm nga:

”Trừu đao đoạn thủy thủy canh lưu, cử bôi kiêu sầu sầu canh sầu.

Nhân sinh tại thế bất đắc ý, minh triều tán phát lộ thiên chu!”

Trong tiếng cười dài, y quay tay chém một kiếm, cắt bay nửa bên đầu của Tạ Thanh Vân!

Sau đó, y vung kiếm, đánh giết về phía các nhân sĩ võ lâm xung quanh, tức thì, sắc máu như pháo hoa, tung tóe bốn bề, mỹ lệ như sương. Trong sát na đó, ngay cả pháo hoa trên trời, cũng không mê hoặc và rung động lòng người bằng hoa máu rưới trên mặt đất.

“Thí chủ dừng tay...”

Sau bao lần Băng Tuyết Thiết vung lên hạ xuống, Kiếm Yêu công tử thoáng khựng lại.

Trong con mắt màu đỏ máu, phản chiếu bóng dáng một người bước ra đứng chắn trước mặt mọi người, một lão tăng áo xám.

“Mừng vui đau khổ đều không còn, mọi thứ bề ngoài, đều là hư vọng. Những chuyện của ngày hôm qua đều theo đó chết đi, thí chủ không nên cố chấp mà tàn sát, tránh bị sa ngã vào Tu La đạo.”

11. Chương 11

Dường như chỉ trong một đêm, cả võ lâm trời long đất lở.

Đỉnh Kiếm các Tạ gia sụp đổ hoàn toàn, lão các chủ bị giết, nhị công tử trọng thương tàn phế, còn đại công tử điên khùng trong truyền thuyết, thì được Thiếu Lâm Không Tính đại sư đưa lên Tung Sơn.

Sau đó, lại có người bác bỏ tin đồn trước kia, rằng:

Vị Kiếm Yêu công tử đó, đích thực không điên, mà là bị Tạ Thanh Vân hạ huyết độc biến thành được nhân, còn bản thân y, vốn không phải cốt nhục thân sinh của Tạ gia... Từ đó có thể thấy dụng tâm độc ác của Tạ lão các chủ.

Người phát ngôn, chính là võ lâm đệ nhất thần y Thu Thủy Thiên, ông nhận sự ủy thác của Không Tính đại sư, đã chẩn đoán về bệnh tình của Tạ Thiếu Uyên như vậy.

Chân tướng cuối cùng đã được phơi bày trước toàn thiên hạ.

Cả võ lâm đều man mác tiếc than, nói rằng, lão hồ ly Tạ Thanh Vân, thật không xứng làm người.

Trong đó, người nghiêng răng căm hận nhất, lại chính là lão phu nhân của Lạc Dương Phương gia.

Thế rồi, vị Kiếm Yêu công tử lúc trước bị người đời vu là kẻ điên, sau một đêm đó, đã thực sự trở nên ngây dại. Không nhận biết, không nói chuyện với bất kỳ người nào, suốt ngày chỉ lảm bảm một mình.

Còn may là, Không Tính đại sư mỗi ngày đều dùng Phật kinh Phạm xướng để trừ khử sát khí trong tâm y, còn thỉnh cầu Thiếu Lâm phương trượng Không Văn, dùng nội công tâm pháp Dịch Cân Kinh vô thượng của Phật môn, dồn huyết độc ra khỏi cơ thể y từng chút một.

Nhờ đó, Kiếm Yêu hàng tháng đều phải giết người, cuối cùng đã dần dần trấn áp được cơn điên cuồng, không còn thêm máu người nữa.

Sau đó, y chìm dài trong chuỗi ngày trầm mặc.

Một năm sau.

“Đúng là một người kỳ quái...Người xem, hân ta ngày nào cũng ngồi ngơ ngẩn ở trên tháp kia kia.”

Trời vừa đổ một trận mưa tuyết, các tiểu sa di phải dậy sớm quét dọn. Trong số đó, có một sa di cứ thỉnh thoảng ngẩng đầu, nhìn lên tầng mười Tung Nhạc tự tháp ở phía tây, một bóng người áo trắng đang lặng lẽ tĩnh tọa.

“Nghe các sư huynh nói chuyện riêng, thì người này chính là đệ nhất Kiếm Yêu công tử trong giang hồ năm đó!” Một tiểu sa di bên cạnh tiếp lời.

“Hả? Chính là anh chàng điên mà sư tổ dẫn về sao?” Chỗ ngừng quét, những bông tuyết li ti phát phơ, tiểu sa di kinh ngạc hỏi.

“Đúng vậy...”

“Đúng là không nhìn ra...Bình thường anh ta là người rất trầm lặng, chỉ tự nói một mình, nhìn thế nào cũng không giống người điên.” Có chút thương tiếc, tiểu sa di cầm cây chổi niệm một tiếng A Di Đà Phật.

“Tịnh Tâm, Tịnh Minh! Ăn cơm rồi, mau đi thôi...” Dưới mái hiên, một sư huynh dáng điệu hấp tấp đến gọi hai người.

Vội vàng quăng luôn cây chổi, hai tiểu sa di ba chân bốn cẳng chạy tới, nhập vào hàng, vừa đi vừa hỏi: “Tôi nay làm dần cứng, có món gì ngon không?”

Một sư huynh khác cười híp mắt: “Có có có! Hôm nay, chủ nhân của Tạ gia Đình Kiếm các cùng thiếu nữ tới tự thấp hương lễ tạ, còn mang không ít đồ chay bánh trôi tặng mọi người nữa.”

“Đình Kiếm các?...Chẳng phải là người nhà của anh chàng điên trong tự à?”

“Suyt...nhỏ tiếng chút, nghe nói, cũng không phải là anh em ruột thịt đâu.” Bên cạnh, có người thì thảo ri tai.

“Bánh trôi...Hôm nay, là Nguyên Tiêu rồi.” Như suy nghĩ gì đó, tiểu sa di ngẩng đầu, nhìn lên bầu trời, bóng tối đang kéo đến.

“Phải rồi, lát nữa còn có thể treo lên đỉnh núi ngắm pháo hoa!” Thanh âm của các đồng môn, reo mừng hân hỷ.

Suy cho cùng, mặc dù là đệ tử Phật môn, nhưng vẫn chỉ là hài tử mà thôi.

“Tạ thí chủ, lệnh đệ và đệ tước, đều đang ở trong tự, muốn gặp thí chủ một lần.”

Tháp cao chọc trời, bốn mặt là cảnh núi non, chim chóc bay lượn, trên cầu thang, Không Tính đại sư chấp tay nói với bạch y nhân ngồi giữa tháp, nhưng phảng phất như không nghe thấy gì, thanh niên bạch y tóc xõa đó, chỉ lẩm bẩm tự nói một mình, không đáp lời.

Lông mày khẽ nhíu lại, nếp nhăn giữa hai chân mày như dao khắc.

“Độc tự diện bích, phủ thị thương sinh, thí chủ đến giờ vẫn không cách nào thông suốt ư? Ma chướng, ma chướng...A Di Đà Phật.” Không Tính đại sư thở dài, không nói gì thêm, quay mình đi xuống lầu.

Xuống đến dốc núi, trông thấy một đám tiểu sa di đang tụ tập, í ới gọi nhau xem pháo hoa, Không Tính đại sư bất giác mỉm cười...

Dẫu sao cũng là hài tử, đối với trần thế này vẫn còn tồn tại lòng hiếu kỳ và nhiệt tình vậy đó.

Hốt nhiên, bầu trời chớp lóá, pháo hoa sáng ngời từ những hộ gia đình dưới chân núi phi lên cao, từ một điểm trên thiên không tản ra, phủ xuống đầu mọi người, như trận mưa sao băng, rực rỡ rơi rớt.

“Oa! Oa!” Đám tiểu hòa thượng hò reo, vỗ tay.

Không Tính đại sư chỉ đứng đó cười, nụ cười tịch mịch của một vị cao tăng đại triệt đại ngộ sau khi đã thấu tận mọi thứ phồn hoa của cõi trần. Ông phất vạt áo, chuẩn bị quay đi. Bỗng nhiên, ông bất giác vẻ mặt khác thường của một tiểu sa di, đang ngẩng lên nhìn về một nơi nào đó sau lưng ông.

“Tịnh Tâm, có chuyện gì thế?” Ông ôn hòa hỏi.

Tiểu sa di đó sắc mặt tái mét, run giọng nói: “Sư tổ...sư tổ! Người kia, cái người trên tháp kia, đang làm gì vậy?”

Không Tính lập tức quay đầu, nhìn ra tòa tháp ười tầng theo hướng chỉ của tiểu sa di.

Nơi đó, lãnh nguyệt như gương, chim bay xoay vòng, Tung Nhạc tự tháp cô đơn sừng sững giữa màn pháo hoa sắc sỡ rợp trời, quang cảnh phù hoa mỹ lệ phản chiếu tòa Phật tự cổ kính mộc mạc. cảm giác như ảo mộng...

Trên rìa tháp, một thanh niên bạch y tóc dài đứng đón gió, nhìn bầu trời, tay giơ ra tựa hồ muốn đón những đóa hoa từ trên trời rơi xuống, lại như đang đỡ lấy một người nào đó...

Bóng dáng y, giữa màn quang ảnh đầy trời và ánh trăng cổ tháp, phiêu nhiên xuất trần, như thiên ngoại phi tiên.

“Chàng nhìn mình kìa, đừng có lúc nào cũng nhíu mày, phải cười nhiều vào chứ...Chàng xem, nếp nhăn sâu như vậy rồi.”

Thanh y nữ tử, miệng mỉm cười, vươn tay ra từ hư không, nhẹ nhàng vuốt chân mày y, tay của nàng, lạnh giá như tuyết nơi chân trời...Rồi, y cũng cười, cười với nàng, tay đưa ra.

“U Thảo.” Y khẽ khàng gọi.

“Thiếu Uyên, nào, chúng ta ra xem pháo hoa đi!” Cô cười, kéo tay y, ôn nhu và an tĩnh.

“Trời ạ!... Sư phụ, sư phụ!” Trên dốc núi, đám tiểu sa di kinh hãi sững sờ, buột miệng thốt thành.

Dưới ánh trăng mờ nhạt, pháo hoa xán lạn rợp trời, một thân bạch y đột nhiên buông xuống, như ánh sáng hạc vượt qua ao lạnh, đầu cúi xuống trời đêm mờ mịt.

Sau đó, chân trời vẫn trống vắng vô biên, phẳng phất như chưa từng xảy ra chuyện gì.

“A Di Đà Phật...”

Hướng ra trời đêm chấp tay hành lễ chân thành, Không Tính đại sư khẽ niệm vãng sinh chú.*

Dưới màn đêm, duy chỉ có pháo hoa tỏa khắp không trung, không biết đến nhân thế khổ đau, vẫn phóng hào quang tươi đẹp, tàn mát rơi xuống như những vì sao.

Không Tính đại sư phủi tro tàn rơi trên tảng y, nhìn chúng hóa thành hạt bụi giữa những ngón tay.

Đó chính là thi thể của pháo hoa. Là dấu tích của những đóa hoa mỹ lệ đó còn sót lại sau khi đã cháy hết.

Thời khắc vạn người ngưỡng vọng, chỉ có chúng bị châm nổ rồi ném lên thiên không, trong chớp mắt đã gần như cháy tàn.

Mọi thứ, còn lưu lại chỉ là ảo ảnh mà thôi.

Chú thích: *vãng sinh chú: lời chúc nguyện cho người chết được sinh sang cõi Phật.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ao-the>